

Sygn. akt I ACa 47/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Władysław Pawlak
Sędziowie:	SSA Zbigniew Ducki (spr.) SSA Grzegorz Krężolek
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko Województwu (...)

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 września 2014 r. sygn. akt I C 274/13

1. oddała apelację;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.400 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 47/15

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko Województwu (...) Centrum (...), D. S. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 60 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 maja 2012 r., tytułem dofinansowania przyznanego przez stronę pozwaną powódce na podstawie **umowy z dnia 1 lipca 2011 r. o dofinansowanie Projektu w ramach (...)Programu Operacyjnego na lata 2007-2013 nr MRPO.02.01.01-12-7-0448-1066-11 (dalej umowa z (...))** oraz o zasądzenie kwoty 340 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 maja 2012 r., tytułem dofinansowania, w części pochodzącej ze środków europejskich przyznanego przez stronę pozwaną powódce na podstawie umowy z 1 lipca 2011 r. ewentualne o ustalenie, że strona pozwana działając przez **(...) Centrum (...) (dalej (...))** pismem z 5 lipca 2012 r. złożyła

powódce bezskuteczne oświadczenie o rozwiązaniu umowy z 1 lipca 2011 r. Powódka wniosła także o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości trzykrotności stawki minimalnej.

W podstawie faktycznej dochodzonego roszczenia powódka podała, że od 2009 r. prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest produkcja elementów i montaż sprzętu elektronicznego, głównie przy wykorzystaniu wysokospecjalistycznego sprzętu, skonfigurowanego w złożone linie technologiczne. Najważniejszym elementem linii technologicznych są maszyny JUKI, będące wysoko wyspecjalizowany sprzętem służącym do produkcji elementów urządzeń elektronicznych, zaś jedynym ich dystrybutorem w Polsce jest firma (...) Sp. z o.o. **z siedzibą w W. (dalej firma (...))**. Powódka 1 września 2009 r. zawarła z **R. S., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...)** (dalej **R. S.**) umowę dzierżawy maszyny JUKI 2060, służącej do okładania płytek elementami elektronicznymi, wykorzystywanej, jako jeden z elementów linii technologicznej w celu produkcji elementów sprzętu elektronicznego. Maszyna ta w 2011 r. uległa awarii i nie nadawała się do naprawy, stąd też w 30 kwietnia 2011 r. powódka wypowiedział umowę dzierżawy. Następnie 25 sierpnia 2011 r. zawarła z firmą (...) umowę sprzedaży m.in. używanej maszyny JUKI(...), dostarczonej jej 19 grudnia 2011 r. Powódka wybrała jedną z dwóch zaoferowanych maszyn o lepszych parametrach i przebiegu, naprawionej i zmodernizowanej, z której wcześniej korzystała na podstawie umowy dzierżawy.

Ponadto powódka wskazała, że **wnioskiem z 25 października 2010 r. nr (...)(dalej wniosek z 25 października 2010 r.)**, zwróciła się do (...) o przyznanie dofinansowania realizacji projektu „Inwestycje w rozwój firmy (...) poprzez zakup środków produkcji i wartości niematerialnych i prawnych” w ramach (...) Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007-2013. Następnie 1 lipca 2011 r. jako beneficjent zawarła umowę z (...) jako instytucją pośredniczącą - o dofinansowanie Projektu w ramach (...)Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007-2013, której przedmiotem było dofinansowanie ww. projektu powódki. Na podstawie tej umowy miano przyznać powódce dofinansowanie w kwocie do 400 000 zł, na którą składały się: środki europejskie w kwocie 340 000 zł, oraz współfinansowanie w kwocie 60 000 zł stanowiące dopełnienie kwoty dofinansowania (wydatki kwalifikowane). Ponadto zgodnie z umową kwota dofinansowania miała być przekazana pod warunkiem przeprowadzenia przez instytucję pośredniczącą kontroli w miejscu realizacji projektu potwierdzającej, że projekt został wykonany zgodnie z umową o dofinansowanie.

Powódka zaznaczyła, że celem realizowanego przez nią projektu było przede wszystkim uruchomienie 2-ch nowych linii technologicznych, usprawniających proces produkcji i wytworzenie elementów sprzętu elektronicznego. W wyniku realizacji projektu doszło do spełnienia zakładanych celów: rozbudowano przedsiębiorstwo, zwiększono wydajność produkcji oraz rozpoczęto produkcję m.in. czterech nowych produktów wskazanych we wniosku o dofinansowanie. Znacznie wzrosły także wyniki finansowe przedsiębiorstwa powódki. W lutym 2011 r. powódka złożyła wniosek o płatność, obejmujący wyłącznie wydatki kwalifikowane, czyli na maszynę JUKI (...), maszynę JUKI (...) oraz oprogramowanie księgowo-magazynowe. Przedsiębiorstwo powódki zostało poddane kontroli przewidzianej na zakończenie realizacji projektu, która zakończyła się negatywnym wynikiem dla powódki wraz z rekomendacją rozwiązania umowy o dofinansowanie, o czym MCP poinformowało powódkę, odmawiając jednocześnie wypłaty dofinansowania. W wyniku kontroli stwierdzono nieprawidłowości, które miały polegać na zakupie maszyny JUKI (...) o nr seryjnym(...), dzierżawionej od 1 września 2009 r. przez powódkę, później 20 grudnia 2011 r. zakupionej celem realizacji przedmiotowego projektu, co było niezgodne z wymogami nowej inwestycji. Powódce zarzucano także, że kompletując linię produkcyjną, której częścią składową była maszyna JUKI (...), rozpoczęła realizację inwestycji przed złożeniem wniosku o dofinansowanie tj. przed 26 października 2010 r. Powódka odmówiła podpisania informacji pokontrolnej i przedstawiając do niej liczne zastrzeżenia. Powódka podejmowała próby ugodowego rozwiązania całej sytuacji, a także złożyła zmieniony wniosek o płatność, a nadto zwróciła się o rozpatrzenie sprawy do Instytucji Zarządzającej (...) Regionalnym Programem Operacyjnym - do Zarządu Województwa (...), który ostatecznie podtrzymał stanowisk prezentowane przez MCP.

Powódka podała, że w piśmie z 5 lipca 2012 r. MCP złożyło jej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o dofinansowanie w oparciu o § 19 ust. 1 umowy z 1 lipca 2011 r.. Ponadto powódka pismem z 10 lipca 2012 r. zwróciła się z prośbą o

interwencję w tej sprawie **do Ministra Rozwoju Regionalnego (dalej MRR)**. Powódka po raz kolejny pismem z dnia 25 września 2012 r. zwróciła się do MCP o wypłatę dotacji, które jednak podtrzymało dotychczasowe odmowne stanowisko. Ostatecznie powódka pismem z 29 listopada 2012 r. wezwała stronę pozwaną do wykonania umowy o dofinansowanie, powołując się na bezskuteczność oświadczenia o rozwiązaniu umowy o dofinansowanie i wezwała MCP oraz Zarząd Województwa (...) do wypłaty pełnej kwoty dofinansowania projektu w wysokości 400 000 zł w terminie do 14 grudnia 2012 r., co jednak nie nastąpiło.

Zdaniem powódki zakup maszyny JUKI(...)nie służył odtworzeniu linii technologicznej istniejącej przed rozpoczęciem projektu, lecz utworzeniu nowej linii, odmiennej od uprzedniej, która wytwarzała nowe produkty w usprawnionym i zasadniczo zmienionym procesie produkcji. Według jej twierdzeń użycie maszyny JUKI (...)wcześniej dzierżawionej nie miało związku z nową inwestycją, gdyż jej rozpoczęcie nastąpiło po dacie złożenia wniosku o dofinansowanie. Maszyna ta uprzednio stanowiła element innej linii technologicznej, przed zakupem została naprawiona i gruntownie zmodernizowana celem przystosowania jej do potrzeb nowej linii technologicznej i na skutek tych działań powstała nowa jakościowo maszyna z niezmiennym numerem seryjnym. Powódka wskazała, że zakup przedmiotowej maszyny było również ekonomicznie uzasadniony, gdyż druga z oferowanych maszyn miała większe zużycie energii i gorsze parametry techniczne, a także dłuższy termin dostawy.

Powódka podniosła, że do termin powstania zobowiązania po stronie pozwanego Województwa powinien być oznaczony stosownie do § 5 ust. 15 umowy z 1 lipca 2011 r. jako dzień, w którym instytucja pośrednicząca, winna potwierdzić prawidłową realizację projektu, a skoro nie zaistniały nieprawidłowości w wykonaniu projektu to roszczenie powódki stało się wymagalne z datą sporządzenia informacji pokontrolnej, a zatem w dniu 16 maja 2012 r. W tej sytuacji od dnia następnego przysługują jej odsetki ustawowe, stosownie do art. 481 § 1 k.c.

Odnośnie roszczenia ewentualnego wywodzonego z art. 189 k.p.c. powódka podała, że zostało ono zgłoszone na wypadek uznania, że zobowiązanie pozwanego Województwa wynikające z umowy o dofinansowanie nie jest zobowiązaniem pieniężnym, lecz zobowiązaniem o charakterze niepieniężnym do podjęcia czynności faktycznych skutkującym wypłatą powódce części dofinansowania ze środków.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości trzykrotności stawki minimalnej.

Strona pozwana w szczególności zarzuciła, że podstawą odmowy uznania dokonanych przez pozwaną wydatków na zakup maszyny JUKI (...)na wydatki kwalifikowane, tj. takie które mogą zostać zrefundowane w ramach wsparcia współfinansowanego ze środków unijnych - były ustalenia poczynione przez stronę pozwaną w zakresie niespełnienia wymogów nowej inwestycji przez projekt „Inwestycje w rozwój firmy (...) poprzez zakup środków produkcji i wartości niematerialnych i prawnych”, do którego realizacji, powódka zobowiązała się na podstawie umowy z 1 lipca 2011 r.. w ocenie strony pozwanej powódka realizując projekt, dopuściła się naruszenia przepisów prawa wspólnotowego i krajowego w zakresie realizacji projektu i przestrzegania wytycznych oraz z naruszeniem umowy o dofinansowanie, co stanowiło przyczynę jej rozwiązania.

Następnie strona pozwana podniosła, że powódka ubiegała się w ramach realizowanego projektu o Regionalną Pomoc Inwestycyjną, dlatego udzielone jej wsparcie musiało wynikać z zasad określonych w **rozporządzeniu Ministra Rozwoju Regionalnego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach regionalnych programów operacyjnych (Dz. U. nr 239, poz. 1599, dalej rozp. MRR)**. Zgodnie z § 5 ust. 12 regulaminu konkursu dla naboru wniosków o dofinansowanie projektów mikroprzedsiębiorstw ze środków (...) Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007-2013 w ramach (...)” niespełnienie kryteriów narzuconych regulami programu pomocy publicznej, skutkuje odmową przyjęcia projektu do dofinansowania lub odmową uznania wydatków za kwalifikowane. Strona pozwana podała, że już w trakcie konkursu na etapie oceny formalnej poddano w wątpliwość, czy zakup używanej, dzierżawionej przez powódkę maszyny JUKI(...), dla realizacji projektu, mogła nastąpić w ramach **Regionalnej Pomocy Inwestycyjnej (dalej także RPI)**. Z uwagi na to, pismem z 26 stycznia 2011 r. poinformowano powódkę, że zakup tej maszyny nie może odbywać

się w ramach RPI, ze względu na fakt, że inwestycja taka jest niezgodna z w/ w rozp. MRR i nie spełnia definicji nowej inwestycji. Jednocześnie poinformowano powódkę o możliwości pokrycia wszystkich wydatków inwestycyjnych w ramach projektu w tym również zakupu maszyny JUKI dotychczas dzierżawionej i wykorzystywanej przez powódkę, w ramach pomocy de minimis. Powódka nie zmieniła jednak rodzaju pomocy pozostając przy RPI.

W kolejności strona pozwana podniosła, że powódka w piśmie z 3 lutego 2011 r. złożyła deklarację odnośnie zakupu używanej, lecz nie użytkowanej do tej pory technologicznie maszyny. Miała przy tym świadomość tego, że nie może zakupić w ramach realizowanego projektu maszyny, którą dotychczas dzierżawiła, gdyż koszt jej zakupu zostanie uznany za wydatek niekwalifikowany, a zatem zostanie zniweczony „efekt zachęty”, a tym samym przekreśli to możliwość uzyskania dofinansowania w ramach RPI całego projektu. Ponadto powódka w piśmie z 14 lutego 2011 r. oświadczyła, że dzierżawiona do tej pory maszyna JUKI (...) w dalszym ciągu będzie wykorzystywana do produkcji, a planowana do kupienia inna maszyna ma na celu zwiększenie posiadanego parku maszynowego (rozszerzenie działalności). Tak też inwestycja ta nie będzie miała charakteru odtworzeniowego. Zdaniem strony pozwanej z powyższego wynika, że powódka zobowiązała się do zakupu w ramach projektu używanej maszyny (innej niż dotychczas dzierżawiona), zaś ta która dotychczas była w dzierżawie miała być nadal wykorzystywana w przedsiębiorstwie, wobec czego wniosek powódki spełniał wtedy definicję nowej inwestycji. Zakup takiej maszyny, jako używanej, ale niewykorzystywanej przez wnioskodawcę mógł nastąpić w ramach RPI, dlatego wniosek powódki na etapie oceny formalnej został oceniony pozytywnie.

Strona pozwana zaprzeczyła także twierdzeniom powódki, jakoby maszyna JUKI 2060 stanowiła tylko jeden z szeregu elementów linii technologicznej powstałej w wyniku realizacji projektu, gdyż inwestycja ta obejmowała zakup automatu JUKI używanego za kwotę 380 000 zł oraz automatu JUKI nowego za kwotę 490 000 zł tudzież oprogramowania, co następnie zostało potwierdzone w umowie o dofinansowanie. Powódka przy tym utrzymywała że te właśnie elementy będą tworzyły linię technologiczną umożliwiającą automatyzację produkcji w jej zakładzie, (tak też nazywała je w złożonej dokumentacji projektowej), a nie jak wskazano w pozwie, jako jeden z szeregu elementów linii technologicznej.

Strona pozwana podniosła fakt wniesienia przez powódkę w piśmie z 30 maja 2011 r. wniosku o uwzględnienie zmian w projekcie dotyczących jego poszerzenia wskazując, że uzyskana linia technologiczna może zostać zastąpiona czterema nowoczesnymi urządzeniami stanowiącymi ciąg technologiczny dużo bardziej funkcjonalny i perspektywicznie w większym stopniu zaspokajający potrzeby produkcyjne firmy. W odpowiedzi strona pozwana w piśmie z 26 sierpnia 2011 r. poinformowała powódkę o braku zgody na finansowanie w ramach projektu dodatkowych elementów, co jak podkreśliła strona pozwana, nie było tożsame z brakiem zgody na zakup nowej linii technologicznej, zamiast używanej maszyny JUKI (...), ze wskazaniem, że w przypadku zakupu linii technologicznej składającej się z ciągu maszyn za wydatek kwalifikowany zostanie uznane jedynie kupno automat JUKI. W konsekwencji powódka kolejno poinformowała stronę pozwaną o realizacji projektu w jego pierwotnym kształcie zgodnym z umową z 11 lipca 2011 r.

Strona pozwana zauważyła również, że pomimo przedłożonych przez powódkę dokumentów oraz oświadczenia odnoszącego się do używanego środka trwałego jakim była maszyna JUKI (...), brak było wśród nich numeru seryjnego urządzenia, dlatego też wtedy strona pozwana nie zorientowała się, że jest ta sama maszyna co uprzednio dzierżawiona przez powódkę. Zdaniem strony pozwanej argumenty zawarte w pozwie, a odnoszące się do ekonomicznych i racjonalnych aspektów zakupu przez powódkę dzierżawionej uprzednio maszyny JUKI (...) pomimo złożonego przez nią oświadczenia, że nie zakupi ona używanej dotychczas w swoim przedsiębiorstwie maszyny, są niezgodne z informacjami zawartymi we wniosku o płatność, szczególnie z jego pkt. 17.

Następnie strona pozwana podniosła, że ze zgromadzonej w toku kontroli inwestycji powódki dokumentacji wynika, fakt nie spełniania przez projekt warunków nowej inwestycji określonych w rozp. MRR, gdyż powódka zakupiła dokładnie ten sam używany środek trwały – maszynę JUKI(...) którą wcześniej (od dnia 1 września 2009 r.) dzierżawiła, nie dochowując wobec tego uprzednio złożonej deklaracji. W informacji pokontrolnej z 16 maja 2012 r. strona pozwana zawarła ustalenia pokontrolne i zarekomendowała rozwiązanie umowy o dofinansowanie. Wówczas stwierdzono, że powódka zrealizowała projekt z naruszeniem przepisów prawa, w szczególności art. 8 ust. 2

Rozporządzenia Komisji (WE) Nr 800/2008 w zw. z § 7 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1, § 17 ust. 1, § 18 ust. 3 rozp. MRR, a w konsekwencji naruszyła również postanowienia zawartej umowy o dofinansowanie, gdyż zobowiązała się w niej do przestrzegania przy realizacji projektu zarówno przepisów prawa krajowego jak i wspólnotowego. (§ 5 ust. 6 umowy).

Pozwana podała, że nie wyraziła zgody na cofnięcie złożonego przez powódkę wniosku o płatność końcową i rozliczenie w ramach projektu innej ale zakupionej w II kwartale 2012 roku maszyny, gdyż cała procedura weryfikacji wniosku została zakończona negatywnie. Powódka nie była wzywana do usunięcia stwierdzonych podczas kontroli uchybień, ponieważ miały one charakter nieusuwalny. W szczególności strona pozwana podała, że zakwalifikowanie do projektu kolejnej maszyny JUKI (z czerwca 2012 r.) byłoby o tyle nieuprawnione, że zadeklarowane we wniosku o dofinansowanie cele i wskaźniki zostały już osiągnięte, po zakupie maszyny wcześniej dzierżawionej, a zatem wydatek na kolejną maszynę nie był niezbędny dla realizacji celów projektu. Strona pozwana podała, że 5 lipca 2012 r. skierowano do powódki pismo zawierające oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o dofinansowanie projektu na podstawie § 19 ust. 1 pkt. 3 umowy o dofinansowanie, skutecznie doręczone 9 lipca 2012 r., wobec czego umowa uległa rozwiązaniu w tym dniu.

W końcu strona pozwana podała, że powódka w projekcie zobowiązała się do rozpoczęcia produkcji czterech nowych sztuk urządzeń : centralki systemu (...), Modułu S., Modułu C. S. oraz systemu oświetlenia dynamicznego. Pomimo nieznacznych różnic w nazewnictwie nowych produktów, sugerujących produkty odmienne od wprowadzonych w wyniku realizacji pierwszego projektu, analiza danych z kontroli realizacji omawianej inwestycji prowadzi do wniosku, że zostały wyprodukowane te same urządzenia, co w ramach pierwszej z inwestycji. Świadczy to o tym, że inwestycja realizowana przez powódkę w ramach projektu związanego z umową z 1 lipca 2011 r. nie była nową inwestycją w rozumieniu § 7 ust. 1 rozporządzenia MRR.

Wyrokiem z 22 września 2014 r. wydanym do sygn. akt I C 274/13 Sąd Okręgowy w Krakowie: w pkt. I zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 60.000 zł z ustawowymi odsetkami od 30 czerwca 2012 r. tytułem dofinansowania przyznanego przez pozwanego powodowi na podstawie umowy z 1 lipca 2011 r. o dofinansowanie Projektu w ramach (...)Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 – 2013 nr(...); w pkt. II zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 340.000 zł z ustawowymi odsetkami od 30 czerwca 2012 r., tytułem dofinansowania w części pochodzącej ze środków europejskich, przyznanego przez pozwanego powodowi na podstawie umowy z dnia 1 lipca 2011 r. o dofinansowanie Projektu w ramach (...)Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 -2013 nr (...); w pkt. III w pozostałym zakresie powództwo oddalił; w pkt. IV zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 34.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ustaleniach stanu faktycznego sprawy dokonanych na kanwie wydanego orzeczenia Sąd I instancji wskazał, że powódka od 7 maja 2009 r. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) w zakresie produkcji elementów i montażu sprzętu elektronicznego, w tym głównie na potrzeby oświetlenia awaryjnego.

Jednymi z maszyn używanych w liniach technologicznych stosowanych w przedsiębiorstwie powódki są maszyny JUKI. Jedynym dystrybutorem w Polsce tych maszyn jest firma (...).

W dniu 1 września 2009 r. powódka zawarła z R. S. umowę dzierżawy maszyny JUKI (...) służącej do okładania płytek elementami elektronicznymi, nie podając jej numeru seryjnego. Dotyczyła ona okresu od 1 września 2009 r. do 31 grudnia 2019 r. Wszelako w kwietniu 2011 r. dzierżawiona maszyna uległa awarii. W tej sytuacji pismem z 4 kwietnia 2011 r. powódka poinformowała wydzierżawiającego o awarii maszyny, wzywając go jednocześnie do naprawy urządzenia na koszt swej firmy. Wskazano wówczas, że uszkodzeniu uległa maszyna JUKI (...) o nr seryjnym (...) o przebiegu 6450 godz. W odpowiedzi na powyższe, R. S. pismem z 28 kwietnia 2011 r. poinformował powódkę o braku możliwości naprawy maszyny. Z pismem przesłano raport serwisowy, z którego wynika brak możliwości dokonania naprawy przez serwis firmy PPHU (...) (brak części i wiedzy). W piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r. powiadomiono powódkę o tym, że wydzierżawiający nie jest w stanie dostarczyć jej innego urządzenia o tej samej funkcjonalności, zaś według ich wiedzy jedyną firmą, która jest w stanie dostarczyć taką maszynę jest firma (...). W

odpowiedzi na powyższe powódka w piśmie z 30 kwietnia 2011 r. wypowiedziała w oparciu o art. 704 k.c. z dniem 31 października 2011 r. przedmiotową umowę dzierżawy.

W firmie powódki odtworzono brak tej maszyny poprzez zatrudnienie 5 dodatkowych osób i wprowadzenie zmianowego czasu pracy, o czym poinformowano MCP.

Następnie powódka skierowała do firmy (...) zapytanie odnośnie zakupu nowych maszyn JUKI, w odpowiedzi uzyskując ofertę nr (...) dotyczącą sprzedaży nowego automatu JUKI (...) za kwotę 490 000 zł oraz używanej maszyny JUKI (...) za kwotę 380 000 zł (pismo z 3 sierpnia 2011 r.). Następnie 25 sierpnia 2011 r. pomiędzy powódką, a firmą (...) została zawarta umowa sprzedaży nr (...) kompletu maszyn JUKI: nowego urządzenia Juki (...) oraz używanej maszyny JUKI (...) za kwotę 870 000 zł plus 23% podatek VAT.

Jednocześnie pismem z 30 listopada 2011 r. firma (...) poinformowała powódkę, że dysponuje dwoma używanymi maszynami JUKI. Jedna z nich miała być odkupiona od R. S., będąc tą samą maszyną co dzierżawiona wcześniej przez powódkę - niesprawną i wymagającą naprawy oraz modernizacji dostosowującej urządzenie do przedstawionej w 3 sierpnia 2011 r., specyfikacji z przewidywanym czasem jej remontu i modernizacji na około 7 dni i przebiegiem 6 800 roboczogodzin. Drugą z dostępnych maszyn było urządzenie możliwe do sprowadzenia z Niemiec w I kwartale 2012 r. o przebiegu 42.000 roboczogodzin. Powódka z uwagi na ilość roboczogodzin przebiegu obu maszyn oraz możliwy termin realizacji zamówienia zdecydowała się na tę o 35 500 roboczogodzin młodszą w tej samej cenie i o takim samym wyposażeniu, naprawioną i zmodernizowaną, (odkupioną od R. S.), o czym zawiadomiła firmę (...) pismem z 1 grudnia 2011 r. Tak też maszyna JUKI (...) o numerze seryjnym (...) została dostarczona do zakładu powódki w dniu 19 grudnia 2011 r..

W dniu 25 października 2010 r. powódka złożyła do (...) wnioski o dofinansowanie realizacji projektu pt. „Inwestycje w rozwój firmy (...) poprzez zakup środków produkcji i wartości niematerialnych i prawnych” w ramach (...) Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007-2013 (...)” Schemat (...): „bezpośrednie wsparcie inwestycji w (...) nr wniosku (...) w ramach konkursu nr (...) Z uzasadnienia projektu wynika, że miał on polegać na zastosowaniu rozwiązań produkcyjnych, technologicznych oraz organizacyjnych sprzyjających poprawie środowiska naturalnego oraz BHP, poprzez zakup nowoczesnego wyposażenia niezbędnego do prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorstwa. Projekt miał stanowić nową inwestycję polegającą na zasadniczej zmianie procesu produkcji w istniejącym przedsiębiorstwie poprzez jego usprawnienie i zwiększenie wydajności. Przewidywano zakup jednej używanej, a przez to dużo tańszej, lecz jednocześnie nowoczesnej, przyjaznej środowisku linii technologicznej umożliwiającej automatyzację produkcji oraz jednocześnie optymalizację warunków pracy, w tym poprawę bezpieczeństwa i higieny pracy oraz jednej nowej linii technologicznej o analogicznych parametrach i funkcjonalności. Miało zostać również zakupione najnowocześniejsze oprogramowanie księgowo-magazynowe. Głównym celem projektu było poprawa konkurencyjności przedsiębiorstwa powódki poprzez pozyskanie nowoczesnych technologii a także: wzmocnienie aktywności gospodarczej i konkurencyjności przedsiębiorstwa; wzrost innowacyjności przedsiębiorstwa; wprowadzenie nowych produktów, usług i technologii; obniżenie kosztów funkcjonowania przedsiębiorstwa; ochrona środowiska naturalnego. Wskazano, że w wyniku realizacji projektu zostaną wprowadzone na rynek cztery nowe produkty: centralka systemu (...), moduł S., moduł (...), system oświetlenia dynamicznego. Jako kwalifikowane wydatki wskazano: koszty zakupu oprogramowania z zakresu ewidencji księgowej i magazynu w kwocie 20.000 zł, jako zakup wartości niematerialnych i prawnych; koszty zakupu używanej maszyny JUKI w wysokości 380 000 zł jako zakup środków trwałych (linii produkcyjnej) oraz koszty zakupu nowej maszyny JUKI w wysokości 490 000 zł jako zakup środków trwałych (linii produkcyjnej). Pomoc miała być udzielona w ramach RPI. Łączna wartość kosztów kwalifikowanych wynosiła 890.000 zł, w tym wnioskowana wartość wsparcia ze środków (...) Regionalnego Programu Operacyjnego to kwota 400.000 zł, zaś środki zapewniane przez wnioskodawcę to kwota 490 000 zł.

Powódka w piśmie z 3 lutego 2011 r. poinformowała MCP o zmianach, jakie zostały naniesione w/w wniosku o dofinansowanie. W pkt. 2 pisma podała, że po weryfikacji danych zawartych we wniosku oraz analizie planowanych zakupów pod kątem realizacji celów projektu oraz długookresowych celów i strategii funkcjonowania przedsiębiorstwa (...) podjęto decyzję o zakupie używanej lecz nie użytkowanej do tej pory linii technologicznej.

Używana linia produkcyjna miała zostać zakupiona od innego podmiotu, którego wybór uzależniony będzie od spełnienia kryterium nowoczesności, stanu linii produkcyjnej, ceny i wieku urządzenia. Wniosek został również uzupełniony w dniu 16 lutego 2011 r.

W dniu 1 lipca 2011 r. pomiędzy MCP jako instytucją pośredniczącą, a powódką jako beneficjentem, została zawarta przedmiotowa umowa o dofinansowanie Projektu w ramach (...)regionalnej szansy (...) Programu Operacyjnego na lata 2007-2013 nr (...)o dofinansowanie Projektu pt. „(...)” w ramach (...) Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007-2013 (...): (...), Działanie 2.1: Rozwój i podniesienie konkurencyjności przedsiębiorstw, Schemat A: Bezpośrednie wsparcie inwestycji w MŚP, współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

Zgodnie z § 1 pkt. 13 umowy wydatkami kwalifikowanymi były wydatki uznane za takie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1083/2006 z 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999, rozporządzeniem (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylającymi rozporządzenie (WE) nr 1783/1999, rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1828/2006 z 8 grudnia 2006 r. regulującym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności, a także zgodnie z krajowymi wytycznymi dotyczącymi kwalifikowania wydatków w ramach funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności w okresie programowania 2007-2013 oraz z Uszczegółowieniem Programu i Podręcznikiem kwalifikowania wydatków objętych dofinansowaniem w ramach MRPO na lata 2007-2013.

Pod pojęciem nieprawidłowości, zgodnie z § 1 pkt. 15 należało rozumieć nieprawidłowości w rozumieniu art. 2 pkt. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006, ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego Rozporządzenie (WE) nr 1260/1999.

Zgodnie z § 2 ust. 1 umowa z 1 lipca 2011 r. określała warunki na jakich będzie dokonywane dofinansowanie realizacji projektu powódki określonego we wniosku do dofinansowania realizacji projektu nr (...), stanowiącego załącznik nr (...) do umowy. Powódka jako beneficjent zobowiązała się do realizacji projektu zgodnie z w/w wnioskiem oraz zgodnie z harmonogramem rzeczowo-finansowym, stanowiącym załącznik nr (...) do umowy (§ 2 ust. 1).

Całkowita wartość projektu wynosiła 1 085 800 zł, zaś całkowite wydatki kwalifikowane projektu to kwota 890 000 zł (§ 2 ust. 3 i 4 umowy). MCP jako instytucja pośrednicząca na podstawie § 2 ust. 5 umowy miało przyznać dofinansowanie w kwocie nieprzekraczającej 400 000 zł i stanowiącej nie więcej niż 44,94% kwoty całkowitych wydatków kwalifikowanych. Zgodnie z § 2 ust. 5a na kwotę tą składały się: pkt. 1. środki europejskie w kwocie 340 000 zł, co stanowiło nie więcej niż 85% kwoty dofinansowania oraz pkt. 2. współfinansowanie w wysokości 60 000 zł stanowiącej dopełnienie kwoty dofinansowania. Okres realizacji projektu ustalono na 1 grudnia 2010 r., jako data rozpoczęcia projektu oraz 30 listopada 2012 r. jako data zakończenia realizacji projektu (§ 2 ust. 1).

W § 4 ust. 3 umowy beneficjent zobowiązał się do realizacji projektu z należytą starannością, w szczególności ponosząc wydatki celowo, rzetelnie, racjonalnie i oszczędnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, wytycznymi, zaleceniami i procedurami przewidzianymi w ramach programu oraz w sposób, który zapewni prawidłową i terminową realizację projektu tudzież osiągnięcie celów i wskaźników zakładanych we wniosku o dofinansowanie projektu.

W § 5 zawarto postanowienia dotyczące płatności dofinansowania. Zgodnie z jego ust. 1 dofinansowanie, miało być przekazywane w formie refundacji części poniesionych przez beneficjenta - powódkę na realizację projektu wydatków kwalifikowanych. Kwota refundowanej powódce części wydatków kwalifikowanych miała być obliczana przy użyciu procentowego poziomu dofinansowania. Środki europejskie miały być przekazywane przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych z jego rachunku bankowego, z zastrzeżeniem wcześniejszego zatwierdzenia przez instytucję pośredniczącą wniosku o płatność i wystawienia przez nią zlecenia płatności do Banku (...). Natomiast

środki współfinansowania, miały zostać przekazane przez instytucję pośredniczącą z jej rachunku bankowego, w szczególności z zastrzeżeniem wcześniejszego zatwierdzenia przez nią wniosku o płatność. (§ 5 ust. 1a i 1b). Zatwierdzenie wniosku o płatność bezpośrednią bądź końcową i wystawienie przez nią zlecenia płatności do Banku (...) miało nastąpić przez instytucję pośredniczącą w terminie do 30 dni roboczych. Termin ten obowiązywał od dnia złożenia przez powódkę do instytucji pośredniczącej poprawnego wniosku o płatność.

Jak stanowił § 5 ust. 5, refundacji miały podlegać jedynie wydatki uznane za kwalifikowane, spełniające wymogi określone w dokumentach, poniesione i zapłacone w okresie realizacji projektu. Beneficjent mógł przystąpić do realizacji projektu wcześniej niż to określono w § ust. 1 z zastrzeżeniem zasad odnoszących się do terminu kwalifikowania wydatków określonych w przepisach dotyczących udzielania pomocy publicznej oraz pomocy de minimis.

Zgodnie zaś z § 5 ust. 6 dofinansowanie stanowiło pomoc publiczną, w postaci regionalnej pomocy inwestycyjnej. W chwili przyznawania pomocy publicznej znajdowały zastosowane wszelkie właściwe przepisy prawa wspólnotowego i krajowego dotyczące zasad jej udzielania, pod rygorem uznania projektu w całości za niekwalifikowany.

Dofinansowanie w postaci płatności końcowej miało zostać przekazane beneficjentowi zgodnie z zapisami ust. 7 pod warunkiem przeprowadzenia przez instytucję pośredniczącą kontroli na miejscu realizacji projektu w celu stwierdzenia, czy projekt został zrealizowany zgodnie z umową, w szczególności stwierdzenia czy zakładane produkty i rezultaty realizacji projektu zostały osiągnięte, a wydatki zostały faktycznie poniesione. (§ 5 ust. 13). Procedura kontroli na miejscu realizacji projektu miała wstrzymać przekazanie środków dofinansowania do czasu potwierdzenia przez instytucję pośredniczącą prawidłowej realizacji projektu lub usunięcia nieprawidłowości. O terminie kontroli na miejscu i zakończeniu czynności kontrolnym beneficjent miał być informowany pisemnie (§ 5 ust. 15).

W oparciu o § 19 ust. 1 pkt. 3 umowy instytucja pośrednicząca mogła rozwiązać niniejszą umowę z zachowaniem jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia, jeżeli beneficjent w sytuacji, gdy nie nastąpiło przekazanie dofinansowania, a w terminie określonym przez Instytucję pośredniczącą, nie usunął stwierdzonych podczas kontroli na miejscu nieprawidłowości bądź realizuje Projekt w sposób niezgodny z niniejszą umową.

W dniu 23 listopada 2011 r. został zawarty aneks nr (...) do w/w umowy o dofinansowanie. Ponadto Zarząd Województwa (...) opublikował podręcznik kwalifikowanych wydatków, objętych dofinansowaniem w ramach (...) Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007 – 2013, zgodnie z którym wydatek kwalifikowany to wydatek lub koszt poniesiony przez beneficjenta w związku z realizacją projektu w ramach MRPO, który kwalifikuje się do refundacji (rozliczenia) ze środków przeznaczonych na realizację MRPO w trybie określonym w umowie o dofinansowanie projektu

W toku realizacji projektu przez powódkę doszło do zakupu oprogramowania z zakresu ewidencji księgowej i magazynu oraz zakupu używanej maszyny JUKI (...) oraz nowej maszyny JUKI (...), wskutek czego nastąpiło uruchomienie dwóch nowych linii technologicznych.

Maszyna YUKI (...) zakupiona w ramach projektu, poprzednio dzierżawiona przez powódkę, została naprawiona i zmodernizowana. Jej wartość użytkowa była wymiernie wyższa od wartości początkowej, gdyż dokonano uzupełnień i rozszerzeń o dodatkowe zestawy narzędzi, w postaci: ssawek do pobierania komponentów - w sumie dołożono 7 dodatkowych ssawek. W szczególności, w wyniku zastosowania tych ssawek, nastąpił wymierny wzrost wydajności produkcji, głównie poprzez zmniejszenie częstotliwości wymiany narzędzi, większą elastyczność w optymalizacji programów układania. Efektem tego było również skrócenie czasu układania projektów. Tym samym modernizacja wpłynęła na parametry i wydajność maszyny. W szczególności dzięki zastosowaniu ssawki 511, możliwe stało się zmniejszenie ilości komponentów odrzuconych w trakcie obmiaru laserowego, a więc, zmniejszenie puli tych odpadów produkcyjnych, co w konsekwencji oznaczało wymierny wskaźnik finansowy w obniżaniu kosztów funkcjonowania. Wydajność liczona w procentach maszyny przy produkcji wzrosła przy produkcji elementów ledowych przy użyciu ssawki 502 o 200%, ssawki 504 o 200%, ssawki 505 o 300%, co pozwoliło nam osiągnąć właściwą wydajność urządzenia. W efekcie w ciągu jednego dnia, przy starej konfiguracji maszyny, można było zrobić około 800 urządzeń,

a po modernizacji około 3.200 takich samych urządzeń o identycznej konfiguracji, spełniających te same wymagania i parametry. Modernizacja polegała na jakby dołożeniu kolejnych ssawek, w pierwszej konfiguracji maszyna była wyposażona w 4 ssawki, a w zmodernizowanej maszynie zastosowano 5 ssawek, co w pełni pozwalało na wykorzystanie potencjału maszyny. Zakupione maszyny zostały wciągnięte i ułożone w nocnych liniach technologicznych, wcześniej przed grudniem 2011 maszyna miała pojedynczą linię technologiczną. Potem maszyna była w jednej linii, a w drugiej linii była maszyna nowa maszyna JUKI (...). Dzięki modernizacji w tej maszynie nastąpił ogólny wzrost wydajności produkcji o 325 %, a więc skrócenie czasu układania projektu z 7,5 minuty do 1 minuty i 55 sekund. Maszyna YUKI układa podzespoły elektroniczne na obwodach drukowanych, czyli płytach PCB, nie stanowi samodzielnego środka trwałego, zaś kompletna i zdalna do użytkowania jest cała linia technologiczna. W ramach realizacji projektu zostały zakupione jeszcze inne urządzenia konieczne do utworzenia linii technologicznej, Powódka kupując maszyny YUKI, nową oraz używaną, zakładała utworzenie dwóch linii technologicznych i dlatego koniecznym był zakup pozostałych maszyn SMT, które tworzą razem linię technologiczną, gdyż maszyny YUKI nie były w stanie same wytworzyć produktu. Poprzednio działająca w przedsiębiorstwie powódki linia technologiczna przestała istnieć. W ramach realizacji projektu doszło do rozbudowania przedsiębiorstwa powódki, jego unowocześnienia i usprawnienia procesu produkcji. Rozpoczęto także produkcję czterech nowych produktów: system (...), moduł S., moduł (...) oraz system oświetlenia dynamicznego. Były to produkty o nowych właściwościach i nowym zastosowaniu, różniące się od poprzednich użytymi komponentami, materiałami oraz technologią działania. Przy ich produkcji zastosowane były nowe rozwiązania, które w znacznym stopniu poprawiły użyteczność produktów i wpłynęły na ochronę środowiska. Ponadto linia technologiczna A po grudniu 2011 r. została dodatkowo wyposażona w podajniki i odbiorniki płytek, które przyspieszają pracę całej linii technologicznej i eliminują konieczności używania czynnika ludzkiego do pobierania i podawania płytek, co pośrednio wpływa na ekonomię procesu i bezpieczeństwo pracownika.

W dniu 22 marca 2012 r. u powódki przeprowadzono wizytę kontrolną realizowanego projektu. Przedłożona po kontroli diagnoza stanu faktycznego - lista sprawdzająca z 22 marca 2012 r., potwierdzała prawidłowość działań powódki zgodnie z zakładanym projektem i umową o dofinansowanie. Wówczas nie zgłoszono żadnych uwag do beneficjentki. Powódka miała jednakże złożyć wyjaśnienia odnośnie kilku kwestii m.in. oświadczenie z firmy (...) potwierdzające fakt, że jest ona jedynym dystrybutorem maszyn JUKI na rynku polskim, a także wyjaśnić kwestie związane z dostawą maszyny JUKI(...)gdyż w dniu kontroli powódka nie posiadała protokołu dostawy z numerem seryjnym maszyny i jej identyfikacji dokonano w oparciu o model urządzenia z oferty. Kontrolujący podczas kontroli byli oprowadzeni po całym zakładzie przez powódkę oraz dyrektora produkcji. Mogli wówczas obejrzeć cały proces produkcji, aż do momentu uzyskania produktu gotowego. Zostały im zaprezentowane obie linie technologiczne oraz to, w jaki sposób pracują maszyny. Po udzieleniu informacji stronie pozwanej o tym, czy sporna maszyna YUKI była naprawiona i modernizowana, powódka nie była wzywana do złożenia wyjaśnień, dokumentów. Nie było również prowadzone postępowanie mające na celu ustalenie zakresu tej modernizacji.

Dzięki utworzeniu dwóch linii technologicznych nastąpił wymierny wzrost produkcji w firmie powódki, co przełożyło się na wzrost sprzedaży i wzrost wyników finansowego. W efekcie wdrożenia programu w przedsiębiorstwie powódki miał miejsce wzrost zysków i dochodów w porównaniu do roku poprzedzającego realizację programu. Zgodnie z rachunkiem zysków i strat w porównaniu stanu z dnia 31 grudnia 2011 r. do dnia 30 listopada 2012 r. przychody netto ze sprzedaży wyniosły w 2011 r. 11 068 870,99 zł, zaś na ostatni dzień listopada 2012 r.: 17 441 040,12 zł (w tym wzrost przychodów netto ze sprzedaży produktów z 10 740 649,61 zł do 16 413 650,57 zł), zaś zysk netto wyniósł odpowiednio: 1 856 246, 63 zł w 2011 r. oraz 3 108 210,55 zł w dniu 30.11.2012 r. Wartość sprzedaży netto w przedsiębiorstwie powódki w 2011 r. wyniosła 10 804 529 zł, a w 2012: 17 786 325 zł, w tym wartość sprzedaży nowych produktów w 2012 r. to 2 061 497 zł. Nastąpił wzrost sprzedaży netto o 65 %.

Powódka w piśmie z dnia 19 stycznia 2012 r., które wpłynęło do MCP w dniu 20 stycznia 2012 r., złożyła wniosek o płatność za okres do 31 grudnia 2011 r. wraz z niezbędnymi dokumentami. Wniosek ten uzupełniony został pismem z 15 lutego 2012 r., zgodnie z zaleceniami. Wraz pismami z 3 kwietnia 2012 r. oraz 27 kwietnia 2012 r. powódka przedłożyła stronie pozwanej brakujące dokumenty i złożyła szereg oświadczeń w związku z realizacją projektu.

Pismem z 16 maja 2012 r. MCP poinformowało powódkę, że przeprowadzona na miejscu realizacji projektu kontrola zakończyła się wynikiem negatywnym z rekomendacją rozwiązania umowy z lipca 2011 r.. Wraz pismem przekazano dwa egzemplarze informacji pokontrolnej z prośbą o ich podpisanie i zwrot do nadawcy. Pouczono jednocześnie powódkę, że w ciągu 5 dni roboczych od otrzymania pisma, przysługuje jej prawo odmowy podpisania informacji pokontrolnej i zgłoszenia do niej zastrzeżeń, w tym zawartych w niej rekomendacji tj. zaleceń pokontrolnych. Po upływie tego terminu informacja pokontrolna stawała się ostateczna, będąc podstawą dalszej procedury, tj. rozwiązania umowy o dofinansowanie.

W uzasadnieniu informacji pokontrolnej wskazano, że powódka zaplanowała zakup dwóch środków trwałych oraz wartości niematerialnej i prawnej. Do wniosku o płatność końcową powódka przedstawiła m.in. fakturę VAT nr (...) z 20 grudnia 2011 r. na zakup zestawu maszyn JUKI na kwotę 870 000 zł netto. Podczas czynności kontrolnych na miejscu realizacji projektu beneficjent okazał oryginały dokumentów dołączonych do wniosku o płatność końcową, jak również protokół dostawy nowej maszyny JUKI (...) oraz umowę dzierżawy maszyny JUKI (...). Zespół kontrolujący zobowiązał powódkę do dostarczenia m.in. protokołu dostawy używanego urządzenia JUKI (...) wraz ze wskazaniem numeru seryjnego maszyny oraz oświadczenia PPHU (...) odnośnie numeru seryjnego w/w maszyny. Wskazano, że na podstawie przesłanych uzupełnień zespół kontrolujący stwierdził, że realizowany przez powódkę projekt nie spełnił warunków nowej inwestycji określonych w rozp. MRR . Przedmiotowe urządzenie JUKI (...) o nr ser. (...) było dzierżawione od 1 września 2009 r. od R. S., zaś 20 grudnia 2011 r. zostało ono zakupione w ramach realizowanego projektu. Strona pozwana poinformowała powódkę, że brak możliwości sfinansowania wydatku dotyczącego wykupu dzierżawionego urządzenia został jej wskazany w piśmie z dnia 26 stycznia 2011 r. na etapie kontroli formalnej wniosku. Kolejno podano, że w ramach uzupełnień z dnia 3 lutego 2011 r. powódka złożyła zapewnienie, z którego wynikało, że w ramach projektu dokona zakupu innego urządzenia, aniżeli dotychczas dzierżawione oświadczając, że „ przedsiębiorstwo (...) podjęło decyzję o zakupie używanej, lecz nie użytkowanej do tej pory linii technologicznej.” Zdaniem zespołu kontrolującego analiza dokumentacji zgromadzonej w ramach kontroli wskazywała, że powódka nie zrealizował projektu, zgodnie z wymogami RPI, gdyż dokonała wykupu urządzenia dotychczas dzierżawionego. Zgodnie z powyższym zespół kontrolujący stwierdził realizację projektu w sposób naruszający przepisy w/w rozp. MRR, co skutkowało uznaniem całości wydatków poniesionych w ramach realizacji projektu za niekwalifikowane i rekomendację do rozwiązania umowy o dofinansowanie.

Dla kontrolujących tabliczki znamionowe oraz numery seryjne były głównie podstawą do stwierdzenia, że maszyna JUKI(...)to ta sama maszyna, co maszyna dzierżawiona. Wobec uznania, po przeprowadzonej kontroli, że inwestycja ma charakter odtworzeniowy, a umowa została zrealizowana niezgodnie z założeniami, w toku kontroli nie sprawdzano, czy nastąpiła rozbudowa przedsiębiorstwa powódki, dywersyfikacja usług i produktów. Uznano, że powódka zniweczyła „efekt zachęty”, a fakt wprowadzenia nowych produktów miał zdaniem kontrolujących drugorzędne znaczenie i nie wpłynął na ostateczną ocenę realizacji projektu. Po wniesieniu zastrzeżeń do diagnozy stanu technicznego nie zbadano zakresu uszkodzenia maszyny z awarią i modernizacji tej maszyny, nie wzywano powódki o wyjaśnienia, uznając, że na tym etapie „jest za późno na takie wyjaśnienia”.

W piśmie z dnia 22 maja 2012 r. skierowanym do MCP powódka odmówiła podpisania informacji pokontrolnej i jednocześnie złożyła odwołanie i zastrzeżenie co do jej treści, wskazując, że wszelkie prace związane z realizacją projektu zostały wykonane zgodnie z zawartą umową o dofinansowanie i posiadała ona znamiona nowej inwestycji.

W odpowiedzi na powyższe, pismem z 29 maja 2012 r. MCP poinformowało powódkę o nieuwzględnieniu jej argumentacji i podtrzymaniu wcześniejszych ustaleń oraz ostateczności informacji pokontrolnej z 16 maja 2012 r. W piśmie wskazano, że z analizy zgromadzonej dokumentacji pokontrolnej wynikało, że powódka kompletując linię produkcyjną (protokół przekazania maszyny z 1 września 2009 r.), której częścią składową jest zakupione w ramach projektu urządzenie JUKI (...), rozpoczęła realizację inwestycji przed złożeniem wniosku o dofinansowanie tj. przed 26 października 2010 r., gdyż użytkowała przedmiotową maszynę od 1 września 2009 r. na podstawie umowy dzierżawy. Brak możliwości sfinansowania w ramach RPI wykupu urządzenia wcześniej dzierżawionego był sygnalizowany powódce w piśmie z 26 stycznia 2011 r., w którym to jednocześnie wskazywano na możliwość

takiego dofinansowania w ramach pomocy de minimis. Z dalszego uzasadnienia pisma wynika, że MCP miało być zapewnione przez powódkę o tym, że zakupi ona używaną, ale nie użytkowaną linię technologiczną, co jest sprzeczne z dokumentacją zgromadzoną podczas kontroli, gdyż powódka dokonała zakupu dokładnie tej samej maszyny (o takim samym numerze seryjnym) co dzierżawiona. W związku z powyższym, podano że gdyby okoliczność wykupu maszyny wcześniej dzierżawionej została przez powódkę ujawniona na etapie weryfikacji wniosku o dofinansowanie, umowa o dofinansowanie nie zostałaby podpisana uwzględniając wymogi dotyczące RPI. Mimo, że działanie powódki było ekonomicznie uzasadnione, to jednak inwestycja ta miała charakter odtworzeniowy, a jej celem było umożliwienie konsytuacji produkcji w ciągu technologicznych składającym się z kilku maszyn. Z uwagi na wskazane powżany uznał projekt za zrealizowany niezgodnie z założeniami umowy o dofinansowanie i z zapewnieniem powódki w piśmie z 3 lutego 2011 r. i nie spełniał on wymagań nowej inwestycji w rozumieniu powołanego rozporządzenia.

Powódka w piśmie z dnia 5 czerwca 2012 r. wniosła o zawarcie ugody w kwestii realizacji projektu argumentując ponownie, że cała inwestycja przebiegała zgodnie z prawem i w oparciu o zawartą umowę o dofinansowanie. W przypadku nie przychylenia się do argumentów powódki, zaproponowała ona zawarcie aneksu do umowy z 1 lipca 2011 r. o dofinansowanie i objęcie projektem zakupu maszyn do produkcji SMT zamiast maszyny JUKI zakupionej w grudniu 2011 r. Alternatywnie wniosła o wyrażenie przez pozwaną zgody na skorygowanie wniosku o płatność tak, aby możliwe było ujęcie zakupu maszyny JUKI w II kwartale 2012 r., albowiem zakup ten dokonany jest w terminie zgodnym z § 3 umowy o dofinansowanie.

Kolejno w piśmie z dnia 8 czerwca 2012 r. D. S. złożyła wniosek o wycofanie złożonego wniosku o płatność dotyczącego realizacji rzeczowego projektu, wskazując, że wniosek o końcowe rozliczenie przedsięwzięcia, zostanie złożony zgodnie z terminem określonym w umowie o dofinansowanie. Powódka ponownie wniosła o rozpatrzenie sprawy i zawarcie ugody w kwestii kontynuowania umowy o dofinansowanie. Wobec braku odpowiedzi od pozwanej, powódka pismem z 2 lipca 2012 r. wniosła skorygowany wniosek o płatność uwzględniający zakupioną w czerwcu 2012 r. maszynę JUKI, co zdaniem powódki zapewnia prawidłową i zgodną z zapisami umowy o dofinansowanie realizację projektu, którego zakończenie przewidziano na listopad 2012 r.

Pismem z 11 czerwca 2012 r. powódka zwróciła się do Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) - Departamentu Polityki Regionalnej Urzędu Marszałkowskiego w K. o pomoc w realizacji umowy o dofinansowanie, powołując się na w/w korespondencję z MCP odnośnie ewentualnego polubownego załatwienia spornej spawy poprzez, bądź zawarcie aneksu do umowy o dofinansowanie poprzez objęcie dofinansowaniem maszyny SMT bądź też wycofanie wniosku o płatność końcową i ponowne rozliczenie przedsięwzięcia.

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 3 lipca 2012 r. Dyrektor Departamentu Polityki Regionalnej Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) poinformował powódkę, że analiza dokumentacji dotyczącej projektu oraz rozwiązań określonych w piśmie powódki, wskazała, że projekt nie został przez nią zrealizowany zgodnie z wymogami określonymi w rozp. MRR, w szczególności z jego § 7. Zdaniem organu w złożonym w 26 października 2010 r. wniosku o dofinansowanie powódka określiła, że projekt ten będzie stanowił nową inwestycję, zaś w ramach jego wykonania zakupiono urządzenie dzierżawione i używane do produkcji od 1 września 2009 r. Podkreślono, że § 19 ust. 1 w/w rozporządzenia stanowi, że prace inwestycyjne związane z realizacją nowej inwestycji mogą rozpocząć się po złożeniu przez przedsiębiorcę wniosku o dofinansowanie, natomiast ujęcie zakupu maszyny uprzednio dzierżawionej we wniosku o płatność końcową świadczy o wcześniejszym rozpoczęciu realizacji projektu. Jest to niezgodne z zapisami powołanego rozporządzenia. Powiadomiono powódkę, iż na obecnym etapie postępowania nie ma możliwości zastosowania proponowanych przez nią rozwiązań, albowiem doszło do zakończenia wszelkich prac i płatności przez powódkę, co stanowi o zakończeniu rzeczowym i finansowym realizacji projektu, który upłynął przed dniem 30 listopada 2012 r. Powódka w grudniu 2011 r. zakupiła obie maszyny JUKI będące przedmiotem projektu, zaś w dniu 20 stycznia 2012 r. złożyła wniosek o płatność końcową, który potwierdził rzeczowe i finansowe jego zakończenie. Z uwagi na powyższe, zdaniem organu, zarówno inwestycje, jakie powódka poczyniła w II kwartale 2012 r. jak i zakup innego typu maszyny w grudniu 2011 r. nie mogą zostać potraktowane jako część projektu, a ponadto wskazanie nieprawidłowości w toku końcowej kontroli nie mogło także stanowić przyczyny sporządzenia aneksu do umowy. Organ zgodził się z twierdzeniami strony pozwanej odnośnie podawanego uprzednio, na etapie kontroli formalnej

wniosku, problemu z dzierżawą maszyny i propozycją zmiany pomocy na pomoc de minimis. Wskazał, że powódka miała możliwość aneksowania umowy przez zakończeniem realizacji projektu, w taki sposób, aby prawidłowo rozliczyć poniesione wydatki. W podsumowaniu podano, że projekt powódki został zrealizowany niezgodnie z zawartą umową o dofinansowanie oraz z wymogami obowiązującymi dla RPI.

Pismem z 5 lipca 2012 r., doręczonym powódce 9 lipca 2012 r., MCP działając na podstawie § 19 ust. 1 pkt 3 umowy z 1 lipca 2011 r. złożyło powódce oświadczenie o rozwiązaniu w/w umowy z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia, powołując się na negatywny wynik kontroli przeprowadzonej w związku realizacją projektu, a także w oparciu o stanowisko jednostki ds. Zarządzania MRPO wyrażone w piśmie z dnia 3 lipca 2012 r. stwierdzające niezgodność realizacji projektu przez powódkę z postanowienia w/w umowy o dofinansowanie.

Kolejno powódka w piśmie z 23 lipca 2012 r. wezwała MCP do cofnięcia oświadczenia z 5 lipca 2012 r., wskazując, że zrealizowała umowę o dofinansowanie zgodnie ze złożonym wnioskiem i w wymaganym terminie, a nadto brak było jej zdaniem podstaw do złożenia w/w oświadczenia w sytuacji gdy 2 lipca 2012 r. przedłożyła skorygowany wniosek o płatność, spełniający wszelkie wymogi umowy i projektu. Ponadto powódka zarzuciła, że MCP nie wdobyło dotychczas żadnej procedury weryfikującej skorygowany wniosek o płatność, pomimo że jego złożenie nastąpiło w czasie trwania umowy i było zgodne zarówno z obowiązującymi przepisami jak i umową o dofinansowanie.

Pismem z 30 lipca 2012 r. MCP odmówiło cofnięcia oświadczenia woli z 5 lipca 2012 r. w sprawie rozwiązania umowy z 1 lipca 2011 r.

Ponowny wniosek powódki o rozparzenie sprawy skierowany do Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) zawarty w piśmie z 9 lipca 2012 r. został zrealizowany, jednakże w odpowiedzi organ podtrzymał swoje stanowisko w tym zakresie wyrażone w piśmie z 3 lipca 2012 r.

Powódka pismem z 10 lipca 2012 r. zwróciła się do MRR o wydanie opinii w sprawie inwestycji, wnosząc o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania: czy zakup kwestionowanej maszyny JUKI (...)w grudniu 2011 r. spełniał wymogi nowej inwestycji, a jeśli nie, to o czy zgodnie z umową beneficjent powinien otrzymać dofinansowanie na jedną maszynę i oprogramowanie, a także, czy beneficjent mógł złożyć skorygowany wniosek o płatność, w którym ujął zakup następnej maszyny JUKI z czerwca 2012 r. i wreszcie, czy obowiązują uregulowania prawne, które zakazują złożenie skorygowanego wniosku o płatność, jak również, czy otrzymane wypowiedzenie umowy jest prawnie i merytorycznie uzasadnione, a także prawidłowe.

W odpowiedzi na powyższe, pismem z 2 sierpnia 2012 r. MRR Departament Koordynacji i Wdrażania Programów Regionalnych zwróciło się z prośbą do Dyrektora MCP o udzielenie informacji jaki charakter miał przedmiotowy projekt i czy w wyniku jego realizacji doszło do zmiany technologii produkcji, a także o odpowiedź na pytanie czy dzierżawiona maszyna po jej zakupieniu została włączona do tej samej linii technologicznej, w której pracowała, gdy była dzierżawiona, czy do innej w innej konfiguracji i z innymi maszynami? W odpowiedzi Ministerstwo prowadziło korespondencję ze stroną pozwaną (pisma z dnia 21 sierpnia 2012 r. i 10 września 2012 r.).

Następnie w piśmie z dnia 17 września 2012 r. Dyrektor Departamentu Koordynacji i Wdrażania Programów Regionalnych MRR poinformował o powódkę, że Ministerstwo jako Instytucja Koordynująca Regionalne Programy Operacyjne nie posiada kompetencji do podejmowania decyzji w zakresie dofinansowania projektów, a tym bardziej do zmiany takich decyzji, ponieważ odpowiedzialność za wykorzystanie tych środków ponoszą samorządy terytorialne szczebla wojewódzkiego. Jednakże wydając opinie na prośbę powódki MRR stwierdziło, że odnośnie kwestii niezgodności zakupu urządzenia wcześniej używanego przez beneficjenta z przepisami rozp. MRR, zdaniem Instytucji Koordynującej RPO przepisy nie wzbraniają zakupu tego rodzaju urządzenia, jeśli sama inwestycja miałaby charakter nowej inwestycji w rozumieniu § 7 ust.1. Tym samym, jeśli dane urządzenie, które wcześniej było dzierżawione, w ramach projektu zostało zakupione i umieszczone jako element nowej linii technologicznej, która produkuje nowy produkt bądź wykonuje produkty w zasadniczo zmienionym procesie produkcyjnym, to koszty zakupu mogłyby być uznane za kwalifikowane, w oparciu o przepisy w/w rozporządzenia (o ile taki zakup może być uznany za wydatek kwalifikowany w świetle innych przepisów i procedur regulujących dofinansowanie projektu w ramach

danego programu). Jednocześnie organ wskazał, że Instytucja Koordynująca RPO, jako podmiot niezaangażowany bezpośrednio we wdrażanie RPO, nie dysponuje kompetencjami do oceny czy w danym przypadku miała miejsce nowa inwestycja czy też nie, w szczególności w sytuacji gdy nie posiada wiedzy technicznej niezbędnej do oceny stanu faktycznego, a beneficjent i podmiot udzielający pomocy przedstawiają różne stanowiska. Zdaniem Dyrektora Departamentu Koordynacji i Wdrażania Programów Regionalnych MRR można jednoznacznie wskazać, że podmiot udzielający pomocy ma prawo rozwiązać umowę o dofinansowanie, jeśli projekt został zrealizowany niezgodnie z umową np.: w przypadku, gdy beneficjent zobowiązał się do wykonania nowej inwestycji, a efektem realizacji projektu jest jedynie odtworzenie istniejącej inwestycji, bądź też gdy wykonanie projektu będzie niezgodne z umową o dofinansowanie poprzez zakup wcześniej dzierżawionego urządzenia, wtedy gdy beneficjent zobowiązał się do zakupu nowego urządzenia w miejsce używanego i dzierżawionego.

Powódka ponownie pismem z 25 września 2012 r. skierowała do MCP wnioski o cofnięcie oświadczenia z 5 lipca 2012 r., jednak w odpowiedzi na powyższe wezwanie odbiorca, pismem z 8 października 2012 r. powiadomił o braku podstaw prawnych i faktycznych do takiego cofnięcia w/w oświadczenia woli.

Powódka w piśmie z 29 listopada 2012 r. wezwała MCP do wykonania w całości zobowiązań wynikających z umowy z dnia 01.07.2011 r. w sprawie dofinansowania przedmiotowego projektu, skutkującego wypłatą na rzecz powódki kwoty współfinansowania w wysokości 60 000 zł oraz środków europejskich w kwocie 340 000 zł w terminie do dnia 14 grudnia 2012 r. Powyższe żądanie spotkało się z odmową jego spełnienia ze strony pozwanej (pismo z dnia 12 grudnia 2012 r.)

W ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd I instancji zaznaczył, że stan faktyczny sprawy ustalił w oparciu o zaferowane dowody z dokumentów oraz na podstawie zeznań świadków M. S., E. Ł., A. C. i M. J. (1) tudzież zeznań powódki D. S..

W odniesieniu do osobowych środków stwierdził, że zeznania świadka E. Ł. należało ocenić jako wiarygodne. Świadek opisała przebieg postępowania w sprawie powódki, procedurę rozpoznawania wniosku i przyznawania pomocy oraz przeprowadzonej kontroli. Jej zeznania były zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Ponieważ jednak spór między stronami dotyczył kwestii prawnych, zeznania tego świadka w powyższych kwestiach, a mianowicie w zakresie realizacji projektu i zgodności z zawartą umową, a także kwestii kwalifikowalności kosztów poniesionych przez powódkę, nie mogły mieć decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zeznania świadków A. C. i M. J. (1) również zostały uznane za wiarygodne, gdyż były spójne i logiczne, szczególnie co do przebiegu prowadzonej kontroli i jej ustaleń, zakresu prowadzonych czynności kontrolnych. Nadto świadkowie ci przytoczyli okoliczności zawierania umowy, jej warunków i realizacji projektu. Zatem brak podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Sąd Okręgowy podkreślił na powyższym tle, że w toku kontroli nie odnoszono się do realizacji celów projektu, bowiem jak wskazała E. Ł. „kontrola ujawniła, że powódka dokonała zakupu maszyny, którą już wcześniej dzierżawiła- zniweczyła efekt zachęty i to, że wprowadziła nowe produkty miało znaczenie drugorzędne, ale projekt został zrealizowany rzeczowo” (k.673v). Również z zeznań A. C. wynika, że kwestia wprowadzonych nowych produktów, miała znaczenie drugorzędne ”nie odnosiliśmy się do tego, inwestycja miała charakter odtworzeniowy, a umowa została zrealizowana niezgodnie z założeniami” (k. 663). Nadto zarówno świadek A. C., jak i świadek M. J. (2) w swych zeznaniach odnieśli się do kwestii modernizacji maszyny JUKI, bowiem pierwszy ze świadków wskazała, że „gdyby modernizacja spowodowała, że jest to zupełnie nowa inna maszyna, mogliśmy się zastanawiać, musiano by wykazać, że maszyna wcześniej użytkowana i zakupiona nie jest tą samą maszyną”(k. 663), czy jak wskazał drugi świadek, że gdyby maszyna, która była wcześniej używana została wciągnięta do nowej linii, to należałoby tę kwestię zbadać (k. 664), co zdaniem Sądu Okręgowego dowiodło, że zarówno kwestia realizacji celów i wskaźników projektu, a także kwestia modernizacji i funkcjonalności nabytej użytkowanej maszyny JUKI (...) nie była przedmiotem kontroli.

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadka M. S., co do okoliczności związanych z zawartą umową i jej realizacją, szczególnie co do tego, że została spełniona nowa inwestycja. Doszło do zmiany procesu produkcji w przedsiębiorstwie,

które zostało rozbudowane, nastąpiło wprowadzenie nowych produktów, które wbrew twierdzeniom strony pozwanej znacznie różniły się, pod względem jakościowym, technologicznym i funkcjonalnym, od produktów utworzonych w ramach wcześniejszych projektów. Świadek ten w sposób szczegółowy opisał zakres działania linii technologicznych, w tym maszyn JUKI, proces modernizacji spornej maszyny i jego wymierne efekty. Podobnie jako wiarygodne zostały ocenione zeznania powódki co do tego, że maszyna JUKI zakupiona w ramach projektu, nie była tą samą maszyną, co maszyna dzierżawiona, została w sposób gruntowny i kompleksowy naprawiona, „z punktu widzenia technologicznego są to dwa różne urządzenia, ponieważ różnią się funkcjonalnością” (k. 652)

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji na wstępie wysnuł tezę, że powództwo wniesione w sprawie okazało się w całości uzasadnione. Otóż istotą sporu stron była kwestia wystąpienia przesłanek do rozwiązania umowy z 1 lipca 2011 r. Na tym tle zostało zauważone, że zgodnie z treścią art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić, Z kolei przepis art. 354 § 1 k.c. stanowi, że dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów nie był kwestionowany przez strony w zakresie prawdziwości swej treści. Zdaniem Sądu Okręgowego wyjaśnienia wymagała sporna kwestia kwalifikowalności poniesionych przez powódkę wydatków, w ramach projektu, która stanowiła podstawę rozwiązania umowy, wobec przyjęcia przez stronę pozwaną niespełnienia przez powódkę wymogów „nowej inwestycji” w ramach zgłoszonego projektu, co skutkowało odmową uznania przez stronę pozwaną dokonanych przez powódkę wydatków na zakup maszyny JUKI 2060 za wydatki kwalifikowane. Strona pozwana przyznała, że powódka zrealizowała projekt, ale z naruszeniem przepisów prawa wspólnotowego i krajowego w zakresie realizacji projektu i przestrzegania wytycznych oraz z naruszeniem umowy o dofinansowanie, co stanowiło przyczynę rozwiązania umowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji zauważył, że zgodnie z treścią § 19 ust. 1 pkt. 3 umowy z lipca 2011 r. instytucja pośrednicząca, w tym wypadku MCP, mogło rozwiązać umowę z zachowaniem jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia, jeżeli beneficjent w sytuacji, gdy nie nastąpiło przekazanie dofinansowania, a w terminie określonym przez instytucję pośredniczącą nie usunął stwierdzonych podczas kontroli na miejscu nieprawidłowości bądź realizuje projekt w sposób niezgodny z tą umową. Należało zatem ocenić czy zaistniały podstawy do rozwiązania umowy.

Podstawowe zasady oraz procedury systemu udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej, jako jednego z rodzajów pomocy określone zostały nie tylko przez ustawę z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 172 z późn. zm.), ale również przez inne akty prawa krajowego, między innymi, wydane na podstawie tej ustawy rozp. MRR 15 grudnia 2010 r. w sprawie udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach regionalnych programów operacyjnych. Zgodnie z § 7 ust. 1 tego rozp. nowa inwestycja obejmuje: inwestycję w środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne związane z utworzeniem nowego przedsiębiorstwa; rozbudową istniejącego przedsiębiorstwa, dywersyfikacją działalności przedsiębiorstwa przez wprowadzenie nowych, dodatkowych produktów, lub zasadniczą zmianą dotyczącą procesu produkcyjnego w istniejącym przedsiębiorstwie, zaś nową inwestycją nie jest inwestycja prowadząca wyłącznie do odtworzenia zdolności produkcyjnych.

Na kanwie powyższego Sąd Okręgowy zgodził się ze stanowiskiem powódki, że spełnienie przesłanek „nowej inwestycji” w rozumieniu cytowanego rozporządzenia należy oceniać w kontekście całości dokonanej inwestycji. W ramach środków przyznanych powódce w oparciu o jej projekt planowany był zakup najważniejszych elementów nowych linii technologicznych: 2-ch maszyn JUKI i oprogramowania księgowo-magazynowego, to jednak w toku projektu zakupione zostały pozostałe elementy linii technologicznych, dzięki czemu zostały utworzone dwie nowe linie technologiczne. Zatem pomimo tego, że dofinansowanie zostało przyznane na zakup 2-ch elementów tych linii (maszyn JUKI), to przedmiotem projektu było przede wszystkim utworzenie dwóch nowych linii technologicznych, koniecznych do osiągnięcia celów projektu, w szczególności wytworzenia czterech nowych produktów. W tym zakresie należało zgodzić się z twierdzeniami powódki, że zakup maszyn JUKI i oprogramowania stanowił jedynie konkretne

wydatki, uznane za kwalifikowane w ramach projektu, zaś przedmiot projektu należy rozumieć szerzej, jako całość zmian produkcyjno-technologiczno-organizacyjnych, mających na celu osiągnięcie zakładanych rezultatów.

W ocenie Sądu Okręgowego zakup maszyny JUKI(...)nie wykluczał przyjęcia, że w wyniku realizacji projektu została zrealizowana „nowa inwestycja” w rozumieniu § 7 ust. 1 powołanego rozporządzenia, a jednocześnie zakup tej maszyny nie miał charakteru odtworzeniowego, nie służył on bowiem do odtworzenia linii technologicznej istniejącej przed rozpoczęciem projektu, bowiem jak wskazała powódka odtworzono brak tej maszyny, która uległa awarii, jeszcze w trakcie trwania umowy dzierżawy, poprzez zatrudnienie 5 dodatkowych osób i wprowadzenie zmianowego czasu pracy, o czym poinformowano MCP. Zakup tej maszyny służył utworzeniu nowej linii, znacznie różniącej się od linii produkcyjnych istniejących wcześniej, wytwarzającej nowe produkty w usprawnionym i zmienionym procesie produkcji. Wszak ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że uprzednio dzierżawiona przez powódkę maszyna JUKI (...), a następnie nabyta w ramach projektu od jedyne go dystrybutora tych maszyn firmy (...), została gruntownie wyremontowana i zmodernizowana, jej wartość użytkowa stała się wymiennie wyższa od wartości początkowej, a nadto dokonano uzupełnień i rozszerzeń o dodatkowe zestawy narzędzi, w postaci ssawek do pobierania komponentów. Sąd I instancji nie znalazł przyczyn, dla których nie można było dać wiary zeznaniom powódki, że dzięki modernizacji w tej maszynie nastąpił ogólny wzrost wydajności produkcji o 325 %. W konsekwencji uprawnionym jest stwierdzenie, że przedmiotowa maszyna w istocie nie była tą samą maszyną, która była wcześniej wykorzystywana przez powódkę, przez co stanowiła jakościowo nową maszynę o tych samych numerach seryjnych.

Sąd Okręgowy następnie przypomniał, że w odpowiedzi na zgłoszone zapotrzebowanie powódki w listopadzie 2011 r. firma (...) zaoferowała powódce dwie maszyny używane: maszynę JUKI (...), poprzednio dzierżawioną przez powódkę, z koniecznością przeprowadzenia jej naprawy i modernizacji, celem dostosowania jej do wymagań nowej linii technologicznej, utworzonej w związku z realizacją projektu, dostępnej w ciągu 7 dni, a także maszyny używanej sprowadzonej z Niemiec dopiero w I kwartale 2012 r., z kilkukrotnie wyższym przebiegiem, w stosunku do maszyny wcześniej dzierżawionej przez powódkę i o słabszych parametrach technicznych. Tak też powódka decydując się na zakup pierwszej z maszyn, podjęła racjonalną i gospodarczo uzasadnioną decyzję, gdyż nabyła maszynę mniej zużyłą, o lepszych parametrach technicznych i dostępną w stosunkowo krótkim czasie. Pozwoliło to na sprawne skompletowanie linii technologicznej i rozpoczęcie planowanej produkcji, zaś oczekiwanie na dostarczenie maszyny z Niemiec doprowadziłoby do znacznego opóźnienia realizacji projektu i rozpoczęcia produkcji. Zgodnie natomiast z pkt. 5.3. podręcznika kwalifikowanych wydatków, wynika, że koniecznym jest, by wydatek był efektywny i racjonalny. Nadto powódka w § 4 ust. 3 umowy zobowiązała się do realizacji projektu z należytą starannością, w szczególności ponosząc wydatki celowo, rzetelnie, racjonalnie i oszczędnie oraz w sposób, który zapewni prawidłową i terminową realizację projektu oraz osiągnięcie celów i wskaźników zakładanych we wniosku o dofinansowanie projektu, a zatem podejmując racjonalną decyzję o zakupie spornej maszyny, działała zgodnie z § 4 ust. 3 zawartej umowy.

Rozpoczęcie realizacji nowej inwestycji nastąpiło po dacie złożenia wniosku o dofinansowanie, zaś § 19 ust. 1 powołanego rozporządzenia stanowi, że prace inwestycyjne związane z realizacją nowej inwestycji mogą rozpocząć się po złożeniu przez przedsiębiorcę wniosku. Wprawdzie maszyna JUKI (...) była dzierżawiona przez powódkę od 1 września 2009 r. do dnia 31 października 2011 r., to jednak jak wynika z okoliczności sprawy, maszyna ta stanowiła wówczas element innej linii technologicznej, niż objęta wnioskiem o dofinansowanie, pierwotnym zamiarem powódki nie było jej wykorzystanie w ramach nowej linii technologicznej, a nadto maszyna ta zakupiona od innego podmiotu, od jedyne go dostawcy tego typu maszyn, a nie od dzierżawcy. Wreszcie zgodnie z oświadczeniem z dnia 3 lutego 2011 r. (k. 96) powódka zadeklarowała, że używana linia produkcyjna zostanie zakupiona od innego podmiotu, którego wybór będzie uzależniony od spełnienia kryterium nowoczesności, stanu linii produkcyjnej, ceny i wieku urządzenia.

Sąd Okręgowy powołał się także na zapatrywania MRR wyrażone go w piśmie z 17 września 2012 r. Wynika z niego, że jeśli dane urządzenie, będące wcześniej dzierżawione, w ramach projektu, zostało zakupione i umieszczone jako element nowej linii technologicznej, produkującej nowy produkt bądź wykonuje produkty w zasadniczo zmienionym procesie produkcyjnym, to koszty zakupu mogłyby być uznane za kwalifikowane, w oparciu o przepisy rozporządzenia

MRR. Choć powyższa opinia nie jest wiążąca w niniejszej sprawie, to jednak potwierdza słuszność przyjętego w niniejszej sprawie stanowiska.

Sąd Okręgowy zauważył, że wspomniany „efekt zachęty” występuje wówczas, gdy możliwość uzyskania środków pomocy publicznej stanowi bodziec do rozpoczęcia przez przedsiębiorstwo działalności danego rodzaju w celu rozwoju własnego potencjału i zwiększenia atrakcyjności na rynku towarów lub usług. Nie stanowi on celu samego w sobie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, VI Wydział Cywilny z 2012-10-24, VI ACa 568/12, publ: www.orzeczenia.ms.gov.pl). Pomoc przyznana wywołuje zaś efekt zachęty, jeśli beneficjent przed rozpoczęciem prac nad projektem lub działaniem złożył wnioski o przyznanie pomocy. Powołane wyżej okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że został spełniony efekt zachęty. Otóż powódka nie rozpoczęła żadnych czynności związanych z projektem, w szczególności nie podjęła inwestycji przed złożeniem wniosku, przy czym realizacją projektu stanowiła nową inwestycję, której efektem były nowe produkty.

W kolejności Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na fakt, że biorąc pod uwagę szczególny charakter umowy, której przedmiotem jest wydatkowanie pieniędzy publicznych - bez ekwiwalentu i co do zasady bez obowiązku zwrotu, wskazana jest w tym zakresie rygorystyczna wykładnia umowy, aby nie dopuścić do sytuacji, gdyby z pomocy publicznej korzystały osoby nieuprawnione lub nawet uprawnione, ale niezgodnie z celem umowy. Z drugiej strony postanowienia umowy wiążą obie strony i jeśli umowa przewiduje dla beneficjenta pewne uprawnienia, w razie zaistnienia określonych w umowie warunków, to należy przyjąć, że strona pozwana nie może postąpić dowolnie, według swojego uznania, lecz powinna również przestrzegać tych postanowień, biorąc pod uwagę to, czy został osiągnięty i zachowany cel projektu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa 1209/12). Na tym tle zostało zauważone, że pracownicy MCP, dokonujący kontroli w firmie powódki nie stwierdzili jakichkolwiek innych uchybień co do ewentualnego niezrealizowania projektu zgodnie z umową lub aby nie został osiągnięty i zachowany cel projektu.

Odnośnie kwestii realizacji projektu, w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że projekt, zgodnie z założeniami, miał polegać na zastosowaniu rozwiązań produkcyjnych, technologicznych oraz organizacyjnych sprzyjających poprawie środowiska naturalnego oraz BHP, poprzez zakup nowoczesnego wyposażenia niezbędnego do prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorstwa. Co więcej miał stanowić nową inwestycję polegającą na zasadniczej zmianie procesu produkcji w istniejącym przedsiębiorstwie poprzez jego usprawnienie i zwiększenie wydajności. Głównym celem projektu była poprawa konkurencyjności przedsiębiorstwa powódki poprzez pozyskanie nowoczesnych technologii a także wzmocnienie aktywności gospodarczej i wzrost innowacyjności przedsiębiorstwa oraz wprowadzenie nowych produktów, usług i technologii. Z okoliczności zaś sprawy wynika ponad wszelką wątpliwość, że w ramach realizacji projektu doszło do rozbudowania przedsiębiorstwa powódki, jego unowocześnienia i usprawnienia procesu produkcji. Rozpoczęto także produkcję czterech nowych produktów: system (...), moduł S., moduł (...) oraz systemu oświetlenia dynamicznego. Były to produkty o nowych właściwościach i nowym zastosowaniu, różniące się od poprzednich użytymi komponentami, materiałami oraz technologią działania. Strona pozwana, co do zasady nie kwestionowała w żadnym ze swoich pism osiągnięcia zakładanych przez powódkę rezultatów projektu. Dzięki realizacji projektu i wytworzeniu nowych produktów firma powódki osiągnęła lepsze wyniki finansowe w 2012 r. w porównaniu do poprzedniego roku obrotowego, tym samym cele i wskaźniki projektu zostały w pełni zrealizowane.

Zdaniem Sądu Okręgowego w orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że publiczny charakter środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej nie oznacza, braku obowiązywania stron umowy o dofinansowanie reguły tzw. słuszności kontraktowej. Obie strony umowy mają prawo oczekiwać od swojego kontrahenta lojalnego zachowania, zwłaszcza, jeżeli kontrahentem tym jest jednostka administracji publicznej, wyspecjalizowana w zakresie wykorzystywania funduszy unijnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa 436/12, publ: www.orzeczenia.ms.gov.pl). Istotne jest bowiem nie samo przyznanie wsparcia, a osiągnięcie w jego wyniku określonego celu i przede wszystkim zrealizowanie projektu. Wsparcie finansowe nie jest bowiem celem samym w sobie, a środkiem do realizacji danej polityki” (por. wyrok NSA z 30 sierpnia 2011 r., II GSK 1660/11, publ. Legalis, wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2013 r., IV CSK 621/12, publ Legalis). Podobne stanowisko znalazło odzwierciedlenie w piśmiennictwie, że osiągnięcie (lub nie) celu umowy (projektu) powinno stanowić zasadniczy

przedmiot badania właściwych instytucji i ewentualnie decydować o odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania (por. Krzysztof Brysiewicz "Dofinansowanie środków europejskich w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych" Monitor Prawniczy 17/2014), a nie jak wskazuje praktyka, na zbadaniu formalnej strony realizacji umowy przez beneficjenta. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd I instancji wskazał, że podniesione przez stronę pozwaną zarzuty dotyczące realizacji projektu, jako niezgodne z przepisami prawa i z postanowieniami umowy o dofinansowanie, w ocenie Sądu nie mogły być uznane za przesłanki dające podstawę do skutecznego rozwiązania umowy o dofinansowanie, powódka spełniła przyjęte na siebie obowiązki, w szczególności osiągnęła cele i wskaźniki projektu. Rezultatem tego, postanowienia umowy z 1 lipca 2011 roku (§ 2 ust. 5 i 5a i § 5) są źródłem obowiązku pozwanego Województwa wypłaty dofinansowania w przyznanej kwocie 400 000 zł., w oparciu o art. 471 k.c., bowiem naruszenie określonych obowiązków umownych przez strony umowy o dofinansowanie należy kwalifikować odpowiednio jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy podkreślił, że w orzecznictwie sądów powszechnych dominuje pogląd o dopuszczalności oceny pewnych zachowań instytucji udzielającej dofinansowania w kategoriach nadużycia prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c. i wynikająca z takiego stanowiska odmowa udzielania ochrony prawnej roszczeniom instytucji. Przepis art. 5 k.c., jak pokazuje orzecznictwo sądów powszechnych ma bardzo istotną rolę w wyrównywaniu umownych dysproporcji wynikających z umowy o dofinansowanie. (por. Krzysztof Brysiewicz "Dofinansowanie środków europejskich w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych" Monitor Prawniczy 17/2014). Jako nadużycie prawa podmiotowego traktowane są przez sądy te wszystkie zachowania, gdy, tytułem przykładu, instytucja nie informuje beneficjenta w sposób dostateczny o warunkach udzielonego dofinansowania, lub też potwierdza prawidłowość określonego sposobu realizacji projektu, a następnie odstępuje od swojego wcześniejszego stanowiska. Jakkolwiek żadna ze stron nie wskazała na nadużycie prawa podmiotowego w niniejszej sprawie, to jednak zdaniem Sądu Okręgowego, zgodnie z dominującym stanowiskiem przepis art. 5 k.c. ma zastosowanie z urzędu bez względu na to, czy został podniesiony zarzut nadużycia prawa podmiotowego, zaś sąd stosownie do okoliczności jest obowiązany z urzędu prowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia okoliczności mających istotne znaczenie dla zastosowania art. 5 k.c., przy czym nadużycie prawa podmiotowego może występować zarówno po stronie osób fizycznych, jak i osób prawnych bez względu na ich charakter. (por. Kazimierz Piasecki. Komentarz do kodeksu cywilnego, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2013 r., IV CSK 660/12 LEX nr 1365725)

W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie zaistniały podstaw do zakwalifikowania zachowania strony pozwanej, jako stanowiącego nadużycie prawa podmiotowego. Sąd Okręgowy podzielił także stanowisko judykatury, że art. 5 k.c., powinien być stosowany powściągliwie, z tym jednak zastrzeżeniem, że także podmioty prawa publicznego, od których wymaga się troski o ochronę interesów państwa, powinny dbać o to, by kierując się interesem powszechnym, nie krzywdzić nikogo swoim postępowaniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CSK 621/12, Lex nr 1353258, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2002 r., V CA 2/02, OSNC 2003, Nr 1, poz. 12 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2012 r., IV CSK 322/11, niepublikowany). Na kanwie zaś analiza orzecznictwa w tym zakresie zauważono, że istotnym, z punktu widzenia zgodności stosowania art. 5 k.c. z zasadami prawa unijnego, jest wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 26 czerwca 2013 r. I A Ca 161/13, publ. Legalis, który odniósł się do relacji pomiędzy przepisami prawa unijnego, a art. 5 k.c. W wyroku tym Sąd Apelacyjny zwrócił również uwagę na znaczenie osiągnięcia podstawowych celów umowy o dofinansowanie, uznając, że ich osiągnięcie, nawet z trzymiesięcznym opóźnieniem, nie może uzasadniać roszczenia o zwrot dofinansowania. Sąd Apelacyjny uznał, że odwołanie się do zasad słuszności nie stoi w sprzeczności z przepisami prawa unijnego.

Na powyższym tle Sąd I instancji stwierdził, że strona pozwana, odmawiając powódce wypłaty dofinansowania, naruszyła zasady współżycia społecznego, w tym zasady sprawiedliwości i słuszności, powołując się na naruszenie warunków umowy, wobec nabycia w ramach projektu maszyny, wcześniej dzierżawionej, w sytuacji, gdy cel projektu został w pełni zrealizowany, co skutkuje nadużyciem prawa podmiotowego. Wypowiedzenie umowy, odmowa wypłaty dofinansowania, wobec szeroko zakrojonej inwestycji powódki i zaangażowania znacznych środków finansowych, pochodzących również z kredytu bankowego, zagraża zdaniem Sądu Okręgowego dalszemu funkcjonowaniu firmy

powódki, wypacza istotę i cel funduszy unijnych, mając w szczególności na uwadze fakt, że właśnie poprzez realizację tego projektu nastąpił rozwój firmy i wzmocnienie jej pozycji na tym specjalistycznym rynku. Na marginesie zostało zauważone, że głównym celem przekazywania dofinansowań przedsiębiorcom, w ramach (...) Regionalnego Programu Operacyjnego jest tworzenie warunków dla wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, poprzez inwestycje infrastrukturalne i wspieranie innowacyjności, zaś strona pozwana odmawiając spełnienia świadczenia wynikającego z zawartej umowy o dofinansowanie niejako zniweczyła zakładane cele projektu, jak również założenia (...) Regionalnego Programu Operacyjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowy projekt został zrealizowany prawidłowo, stąd też spełnione zostały wszystkie przesłanki do wypłacenia powódce w całości kwot przyznanego jej dofinansowania. W tej sytuacji w oparciu o art. 471 k.c. uwzględniono całości powództwo

O odsetkach ustawowych Sąd I instancji orzekł zgodnie z 455 w zw. z art. 481 k.c., zasądzając je od dnia 30 czerwca 2012 r. Tu zostało zauważone, że stosownie do § 5 ust. 1 umowy dofinansowanie winno być przekazywane w formie refundacji części kosztów poniesionych przez beneficjenta - powódkę na realizację projektu wydatków kwalifikowanych, środki europejskie miały być przekazywane przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych z jego rachunku bankowego, z zastrzeżeniem wcześniejszego zatwierdzenia przez instytucję pośredniczącą wniosku o płatność i wystawienia przez nią zlecenia płatności do Banku (...). Natomiast środki współfinansowania, o których mowa miały zostać przekazane przez instytucję pośredniczącą z jej rachunku bankowego, w szczególności z zastrzeżeniem wcześniejszego zatwierdzenia przez nią wniosku o płatność. (§ 5 ust. 1a i 1b). Zatwierdzenie przez Instytucję Pośredniczącą wniosku o płatność bezpośrednią bądź końcową i wystawienie przez nią zlecenia płatności do Banku (...) miało nastąpić w terminie do 30 dni roboczych. Termin ten obowiązywał od dnia złożenia przez powódkę do Instytucji Pośredniczącej poprawnego wniosku o płatność. Stosownie natomiast do treści art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Użyty zaś w art. 455 k.c. termin "niezwłocznie" nie należy utożsamiać z terminem natychmiastowym, termin "niezwłocznie" oznacza termin realny, mający na względzie okoliczności miejsca i czasu, a także regulacje zawarte w art. 354 i art. 355 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 listopada 2012 r., I ACa 1163/12 LEX nr 1267476, Komentarz Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna, pod red. Andrzeja Kidyby). Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda o wypłatę dofinansowania stało się wymagalne z chwilą, w której instytucja pośrednicząca powinna potwierdzić prawidłową realizację projektu, w dacie sporządzenia informacji pokontrolnej tj. od 16 maja 2012 r., uwzględniając przy tym realny termin obiegu korespondencji między stronami, czas na formalną weryfikację wniosku, przy uwzględnieniu również 30 dniowego terminu, określonego w § 5 ust. 2 umowy, skutkiem czego Sąd Okręgowy uznał, że od dnia 30 czerwca 2012 r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu i od tej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe, oddalając powództwo w tym zakresie w pozostałej części. (pkt. III sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd I Instancji orzekł kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania na zasadzie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 poz. 490.t.j.), a na kwotę zasądzonych kosztów złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 20 000 zł. opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. oraz koszt zastępstwa procesowego pełnomocnika powódki, przyjmując wynagrodzenie w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. Oceniając nakład pracy pełnomocnika w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że sprawa była nadmiernie skomplikowana, wymagała podejmowania przez pełnomocnika wielu skomplikowanych i pracochłonnych czynności, wobec czego żądanie zasądzenia wyższej stawki wynagrodzenia pełnomocnika niż podstawowa okazało się uzasadnione.

W apelacji od powyższego orzeczenia w zakresie pkt. I, II, IV strona pozwana zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez:

a) niewłaściwe zastosowanie i błędny wykładnię:

- art. 8 ust. rozp. Rady (WE) Nr 800/2008 w zw. z § 7 ust. 1 i ust. 2, § 17 ust. 1, § 18 ust. 1 rozp. MRR, poprzez przyjęcie, że powódka spełniła przesłanki inwestycji, uznanie używanej maszyny JUKI (...) miał charakter odtworzeniowy, a także przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie został spełniony efekt zachęty;

- art. 471 k.c. poprzez przyjęcie, że strona pozwana nie wykonała przyjętych na siebie zobowiązań wynikających z zawartej umowy o dofinansowanie, w sytuacji gdy z bezsprzecznych ustaleń faktycznych sądu wynika, że to powódka zobowiązała się składając oświadczenie najpierw od powstrzymania się od zakupu dzierżawionej maszyny JUKI (...), a następnie zobowiązania tego nie dotrzymała;

- art. 455 w zw. z art. 481, w zw. z art. 354, w zw. z art. 355 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z wypłatą dofinansowania;

- art. 5 k.c. poprzez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie zachowanie strony pozwanej miało charakter nadużycia prawa podmiotowego zasługującego na ochronę prawną ze względu na fakt, że odmowa przez stronę pozwaną wypłaty dofinansowania naruszyła zasadę współżycia społecznego, w tym zasady sprawiedliwości i słuszności;

b) niezastosowanie w sprawie:

- § 19 rozp. MRR, kiedy jego zastosowanie było niezbędne w celu dokonania prawidłowej wykładni przyjęcia „efektu zachęty”, a tym samym spełnienia przez powódkę podstawowego warunku udzielenia pomocy regionalnej;

- art. 2 pkt. 7 rozp. Rady (WE) nr 1083/2006, kiedy jego zastosowanie było niezbędne w celu ustalenia zasadności wypowiedzenia umowy o dofinansowanie przez stronę pozwaną;

- art. 57 ust. 1 rozp. Rady (WE) w zw. z § 16 umowy o dofinansowanie projektu, kiedy ich zastosowanie było niezbędne w celu wypełnienia ciężącego na stronie pozwanej obowiązku zapewnienia zachowania trwałości projektu;

- art. 65 k.c. w zw. z § 3 ust. 4 umowy o dofinansowanie projektu, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwej interpretacji, że strona powodowa wywiązała się w sposób należyty z zawartej umowy o dofinansowanie, w szczególności podejmując racjonalną decyzję o zakupie używanej, dotychczas dzierżawionej maszyny JUKI (...);

2. naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

- art. 278 w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c., poprzez ustalenie, że nabyta w ramach projektu maszyna JUKA (...), która została wyremontowana i zmodernizowana o dodatkowe zestawy narzędzi w postaci ssawek do pobierania komponentów nie była tą samą maszyną, która wcześniej dzierżawiła strona powodowa, w oparciu o uznanie za wiarygodne zeznań powódki, co do dokonanych ulepszeń, zamiast w oparciu o opinię biegłego, w sytuacji gdy dla ustalenia tej okoliczności wymagane były wiadomości specjalistyczne;

- art. 229 k.p.c. poprzez uznanie faktu produkcji przez powódkę w wyniku realizacji projektu produktów o nowych właściwościach i nowym zastosowaniu różniące się użytymi komponentami, materiałami oraz technologią działania za przyznany przez stronę pozwaną, a przez to niewymagający dowodu - podczas gdy strona pozwana zarzuciła wyprodukowanie takich samych urządzeń jak produkowanych w ramach wcześniejszej inwestycji, również współfinansowanej ze środków europejskich;

- art. 231 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że z ustalonego faktu zakupu innych elementów linii technologicznej poza przewidzianymi w projekcie zakupami 2-ch maszyn JUKI i oprogramowania można wyprowadzić fakt, że przedmiotem projektu był, przede wszystkim, utworzenie 2-ch nowych linii technologicznych, co w konsekwencji doprowadziło do oceny nowej inwestycji z punktu widzenia szerszego przedmiotu projektu rozumianego jako całość zmian produkcyjno-technologicznych, podczas gdy przedmiotem projektu miał być wyłącznie zakup 2-ch środków trwałych tj. automatu JUKI używanego i nowego oraz oprogramowania;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części materiału dowodowego tj. zeznań świadków M. J. (1), A. C. i E. Ł. oraz dowodu z dokumentów, z kutyh wynika, że zakupiona używana maszyna JUKA (...) posiada takie same właściwości i funkcjonalność jak wcześniej dzierżawiona przez powódkę, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że jest to inna maszyna oraz pominięcie dokumentów odnoszących się do celów i wskaźników realizacji pierwszego z dofinansowanych projektów, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, że inwestycja (zakup 2-ch maszyn i oprogramowania), spełnia warunek nowej inwestycji;

- wyprowadzenie z materiału dowodowego tj. zeznań świadków M. J. (1), A. C. i E. Ł. wniosków z niego niewynikających, że dla kontrolujących główna podstawą do stwierdzenia, że maszyna JUKI (...) to ta sama maszyna, były tabliczki znamionowe i seryjne, pomimo, że z zeznań tych świadków wynika, że podczas oceny projektu brali pod uwagę parametry maszyny i jej funkcjonalność;

- przekroczenie swobodnej oceny dowodów oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego polegającego na uznaniu, że pisma MRR z 17 września 2012 r. jako dowodu przesądzającego o słuszności stanowiska powódki, w sytuacji kiedy pismo do nie miało charakteru ważącego dla stron, nie stanowiło obowiązującego przepisu prawa, a wyłącznie jego interpretację, a także ze względu na fakt pominięcia przez Sąd wyrażonego w tym piśmie poglądu dotyczącego uprawnienia jednostki udzielającej dofinansowania do rozwiązania umowy o dofinansowanie z beneficjentem, kiedy ten wbrew wcześniejszemu zobowiązaniu złożonemu na piśmie do zakupu innej używanej maszyny, nie tą którą dzierżawiła, dokonuje zakupu maszyny wcześniej dzierżawionej.

W oparciu o powyższe strona pozwana wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,

- zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3-krotności stawki minimalnej oraz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2-krotności stawki minimalnej.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości i o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu przed sądem drugiej instancji według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej, z uwzględnieniem niezbędnego nakładu pracy pełnomocnika, w tym także charakteru sprawy i wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest bezzasadna, ponieważ żaden z podniesionych w niej zarzutów nie mógł doprowadzić do uwzględnienia jej wniosków. W szczególności rozwiązanie przez stronę pozwaną przedmiotowej w sprawie umowy z 1 lipca 2011 r. nie mogło odnieść zamierzonego skutku prawnego z uwagi na brak zaistnienia ku temu warunków, czego konsekwencją jest zasadność zgłoszonego w sprawie roszczenia.

Na wstępie wypada jednak zauważyć, że wszelkie ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd I instancji są pełne i prawidłowe, stąd też mogące stanowić wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia w sprawie (Sąd odwoławczy uznaje je za własne).

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów apelacji w pierwszej kolejności należy ustosunkować się do twierdzenia o naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. Otóż tylko w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy, co do którego sąd dokonał wszechstronnego rozważenia materiały dowodowego, możliwa jest weryfikacja zarzutów apelacji w przedmiocie naruszenia prawa materialnego. Na tym też tle przypomnieć potrzeba ugruntowany pogląd

Sądu Najwyższego, że zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ustala stan faktyczny sprawy, opierając się na dowodach, które poddaje swobodnej ocenie, bazując na własnym przekonaniu i wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału. Zarzut naruszenia przez sąd wyżej wspomnianego przepisu może okazać się zasadny tylko wtedy, gdy orzekający sąd wyjdzie poza granice swobodnej oceny dowodów. Oznacza to, że jeśli sąd I instancji, po wszechstronnym rozważeniu materiału dowodowego, wyprowadził z dowodów wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to nawet, jeśli z tego samego materiału dowodowego dałoby się wysnuć inne wnioski, sąd odwoławczy nie może ingerować w dokonane ustalenia faktyczne (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z: 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56096; 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W kontekście powyższego oraz w przedmiocie twierdzenia jakoby Sąd Okręgowy doszedł do wadliwego wniosku, że inwestycja w postaci zakupu dwóch maszyn i oprogramowania spełniała warunek nowej inwestycji - zwrócić trzeba uwagę na fakt braku wskazania przez stronę pozwaną, jako podstawy wypowiedzenia przedmiotowej w sprawie umowy nieosiągania zakładanych rezultatów projektu w postaci niewprowadzenia nowych produktów, czy też ich tożsamości z produktami wprowadzonymi w wyniku realizacji poprzedniego projektu. Ma rację powódka, że z materiału pokontrolnego w postaci diagnozy stanu faktycznego - lista sprawdzająca (k. 167-170) wynika okoliczność potwierdzenia przez stronę pozwaną wprowadzenia 4-ch nowych produktów tudzież przedstawienia kontrolującym raportów ze sprzedaży tych produktów. Dodać także należy, że wbrew odmiennym w tym przedmiocie twierdzeniom z materiału dowodowego sprawy można wysnuć wniosek o wprowadzeniu przez powódkę 4-ch nowych produktów w wyniku realizacji projektu. Świadczą o tym zeznania świadka M. S. (k. 649-652 wraz z nagraniem k. 653) jak i zeznania powódki (k. 696-701), tudzież dokumenty stanowiące 4-ry załączniki do pisma powódki (k. 619-634) powołane przez Sąd Okręgowy w stanie faktycznym sprawy. Trzeba także zaznaczyć, że strona pozwana nie kwestionowała prawdziwości treści zaoferowanych przez powódkę dowodów z dokumentów. Mało tego nie zaprzeczała osiąganym przez powódkę rezultatów projektu. Z zeznań świadka E. Ł. (k. 671-675) wynika m.in. fakt, że wprowadzenie przez powódkę nowych produktów miało dla kontrolujących znaczenie drugorzędne, przy czym projekt został zrealizowany rzeczowo. W tej sytuacji formułowanie zarzut apelacji w kontekście naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 229 i art. 233 § 1 k.p.c. nie może w sprawie odnieść jakiegokolwiek skutku.

Co do twierdzenia strony apelującej o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie części materiału dowodowego (zeznań świadków M. J. (1), A. C., E. Ł.) oraz dowodów z dokumentów świadczących, że zakupiona maszyna Juki(...)posiada takie same właściwości i funkcjonalność jak poprzednio dzierżawiona maszyna oraz wyprowadzenia z wyżej wskazanych osobowych środków dowodowych wniosków z niego niewynikających – zaznaczyć należy, że wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji Sąd Okręgowy dokonał wszechstronnej, zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, tudzież racjonalnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przede wszystkim ze wspomnianych dowodów bynajmniej nie wynika (jakby tego chciała strona pozwana), że zakupiona używana maszyna Juki 2060 posiada takie same właściwości funkcjonalne jak wcześniej dzierżawiona maszyna. W pełni trzeba się zgodzić z konstatacją Sądu, że zakupiona w ramach przedmiotowego w sprawie projektu maszyna Juki(...)jest jakościowo inna od wcześniej dzierżawionej maszyny. Fakt ten wynika nie tylko z jej gruntownego wyremontowania, ale przede wszystkim z całościowej modernizacji, skutkiem czego nabyła ona nowe właściwości i udoskonaloną funkcjonalność. Lokowanie wniosku przez stronę pozwaną z tożsamości posiadania przez obie maszyny tych samych numerów seryjnych nie może mieć znaczenia dla jej identyfikacji ze względu na cechy właściwości i funkcjonalności. Zaznaczenia wymaga także i to, że wcześniej w toku kontroli realizowanego przez powódkę projektu, przedstawiciele strony pozwanej nie zbadali zakresu modernizacji maszyny, jej funkcjonalności, choć zostali poinformowani przez powódkę i jej numerze identyfikacyjnym, przy czym żaden ze wspomnianych świadków nie był w stanie wskazać parametrów maszyny, wszak rzekomo weryfikowanych w trakcie kontroli. Nie sposób także pominąć tego, że strona pozwana zaniechała inicjatywy dowodowej w powyższym przedmiocie poprzez zgłoszenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Z kolei Sąd Okręgowy słusznie zauważył, że powódka udowodniła modernizację maszyny Juki (...), dzięki czemu stała się ona jakościowo nową maszyną. Ustalając okoliczność modernizacji maszyny Sąd Okręgowy nie bazował na zeznaniach świadków M. J. (1), A. C., E. Ł., czy też na dokumentach przedłożonych przez stronę pozwaną, ponieważ żaden z tych dowodów nie odnosił się do tego. Powoływane przez stronę pozwaną dokumenty zawierające parametry techniczne maszyny Juki (...)przedstawiające

jedynie podstawowe dane (parametry techniczne), stanowiące minimalne wymagania techniczne dla maszyny Juki (...) kupowanej w ramach projektu, które w najmniejszym stopniu nie odzwierciedlały jej modernizacji w zakresie identyfikujących nowych właściwości i funkcjonalności.

Na kanwie kolejnego zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia w/w art. 233 § 1 k.p.c. nie można się zgodzić z twierdzeniem strony pozwanej polegającym na rzekomym uznaniu przez Sąd I instancji pisma MRR z 17 września 2012 r., jako dowodu przesądzającego o słuszności stanowiska powódki, w sytuacji gdy nie miało ono charakteru wiążącego (...). Wszak Sąd Okręgowy bynajmniej w odniesieniu do w/w pisma nie podjął takich konstatacji i imputowanie mu ich nie znajduje w sprawie żadnego uzasadnienia. Sąd wyraźnie, bowiem w stanie faktycznym zauważył, że Dyrektor Departamentu Koordynacji i Wdrażania Programów Regionalnych MRR poinformował o powódkę, na temat braku kompetencji Ministerstwa jako Instytucji Koordynującej Regionalne Programy Operacyjne do podejmowania decyzji w zakresie dofinansowania projektów, a tym bardziej do zmiany takich decyzji, ponieważ odpowiedzialność za wykorzystanie tych środków ponoszą samorządy terytorialne szczebla wojewódzkiego. Z kolei opinia MRR wydana na prośbę powódki stwierdziła, że odnośnie kwestii niezgodności zakupu urządzenia wcześniej używanego przez beneficjenta z przepisami rozp. MRR, zdaniem Instytucji Koordynującej RPO przepisy nie wzbraniają zakupu tego rodzaju urządzenia, jeśli sama inwestycja miałaby charakter nowej inwestycji w rozumieniu § 7 ust.1. Tym samym, jeśli dane urządzenie, które wcześniej było dzierżawione, w ramach projektu zostało zakupione i umieszczone, jako element nowej linii technologicznej, która produkuje nowy produkt bądź wykonuje produkty w zasadniczo zmienionym procesie produkcyjnym, to koszty zakupu mogłyby być uznane za kwalifikowane, w oparciu o przepisy w/w rozporządzenia (o ile taki zakup może być uznany za wydatek kwalifikowany w świetle innych przepisów i procedur regulujących dofinansowanie projektu w ramach danego programu). Jednocześnie zostało przypomniane, że instytucja koordynująca RPO, jako podmiot niezaangażowany bezpośrednio we wdrażanie RPO, nie dysponuje kompetencjami do oceny czy w danym przypadku miała miejsce nowa inwestycja czy też nie, w szczególności w sytuacji, gdy nie posiada wiedzy technicznej niezbędnej do oceny stanu faktycznego, a beneficjent i podmiot udzielający pomocy przedstawiają różne stanowiska. Następnie zwrócono uwagę na zdanie Dyrektora Departamentu Koordynacji i Wdrażania Programów Regionalnych MRR na temat warunków, w jakich podmiot udzielający pomocy ma prawo rozwiązać umowę o dofinansowanie, tj. jeśli projekt został zrealizowany niezgodnie z umową np.: w przypadku, gdy beneficjent zobowiązał się do wykonania nowej inwestycji, a efektem realizacji projektu jest jedynie odtworzenie istniejącej inwestycji, bądź też gdy wykonanie projektu będzie niezgodne z umową o dofinansowanie poprzez zakup wcześniej dzierżawionego urządzenia, wtedy gdy beneficjent zobowiązał się do zakupu nowego urządzenia w miejsce używanego i dzierżawionego. Natomiast w rozważaniach prawnych Sąd I instancji, jedynie zauważył, że choć powyższa opinia nie jest w sprawie wiążąca, to jednak potwierdza słuszność przyjętego w niniejszej sprawie stanowiska. Przeto wbrew twierdzeniom apelanta wspomniane pismo MRR w żadnym wypadku nie zostało potraktowane przez Sąd Okręgowy, jako dowód przesądzający w sprawie. Wręcz przeciwnie pismo uznane, jako argument podkreślający przyjętą przez Sąd koncepcję wyprowadzoną z zaoferowanego przez strony materiału dowodowego.

Odnośnie kolejnego zarzutu apelacji naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa procesowego tj. art. 278 w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c. (...) - uwagi wymaga fakt braku kwestionowania przez stronę pozwaną modernizacji przez powódkę maszyny Juki(...) skutkującej uzyskania przez nią wskazywanych przez powódkę parametrów i funkcjonalności. Jak to zaznaczył Sąd I instancji istotą sporu stron była kwestia wystąpienia przesłanek do rozwiązania przez stronę pozwaną umowy z 1 lipca 2011 r. Jako przyczynę rozwiązania umowy z 1 lipca 2011 r. strona pozwana wskazała fakt zakupu przez powódkę w ramach przedmiotowego projektu wcześniej dzierżawionej maszyny. Zatem udowodnienie podstawy rozwiązania umowy, skutków prawnych takiego działania obciążało na zasadach art. 6 k.c. stronę pozwaną. Tymczasem strona pozwana nie wykazała w tym kierunku istotnej aktywności. Jej zadaniem było udowodnienie, że zakupiona przez powódkę w ramach projektu maszyna Juki 2060 była pod względem technicznym tożsama maszyną z wcześniej dzierżawioną. Rzecz jasna identyczność numerów seryjnych obu maszyn nie ma z tym żadnego związku, bo nie odnosi się do jej specyfikacji technicznej, funkcjonalności i parametrów. W tym miejscu nie można się zgodzić z poglądem apelującej strony jakoby ustalenie tożsamości maszyny Juki (...) zakupionej w ramach projektu oraz maszyny wcześniej dzierżawionej wymagało wiedzy specjalistycznej. Wystarczy zauważyć, na co zwrócił Sąd

Okręgowy, a czego strona apelująca nie zakwestionowała, że dokonano uzupełnień i rozszerzeń wspomnianej maszyny o dodatkowe zestawy narzędzi, w postaci: ssawek do pobierania komponentów (w sumie dołożono 7 dodatkowych ssawek), nastąpił wymierny wzrost wydajności produkcji, głównie poprzez zmniejszenie częstotliwości wymiany narzędzi, większą elastyczność w optymalizacji programów układania. Efektem tego było również skrócenie czasu układania projektów. Tym samym modernizacja wpłynęła na parametry i wydajność maszyny. W szczególności dzięki zastosowaniu ssawki 511, możliwe stało się zmniejszenie ilości komponentów odrzuconych w trakcie obmiaru laserowego, a więc, zmniejszenie puli tych odpadów produkcyjnych, co w konsekwencji oznaczało wymierny wskaźnik finansowy w obniżaniu kosztów funkcjonowania. Wydajność liczona w procentach maszyny przy produkcji wzrosła przy produkcji elementów ledowych przy użyciu ssawki 502 o 200%, ssawki 504 o 200%, ssawki 505 o 300%, co pozwoliło osiągnąć właściwą wydajność urządzenia. W efekcie w ciągu jednego dnia, przy starej konfiguracji maszyny, można było zrobić około 800 urządzeń, a po modernizacji około 3.200 takich samych urządzeń o identycznej konfiguracji, spełniających te same wymagania i parametry. Modernizacja polegała na dołożeniu kolejnych ssawek, w pierwszej konfiguracji maszyna była wyposażona w 4 ssawki, a w zmodernizowanej maszynie zastosowano 5 ssawek, co w pełni pozwalało na wykorzystanie potencjału maszyny. Powyższy ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji w oparciu o wcześniej wspomniane dowody (zaoferowane przez powódką), a strona apelująca w najmniejszym stopniu ich nie zakwestionowała. Powoływanie się zaś obecnie na dowód z opinii biegłego, mający do tego być przeprowadzony z urzędu (w procesie opartym o zasady kontradiktoryjności), nie znajduje najmniejszego uzasadnienia. Stanowi jedynie próbę poszukiwania dowodów na potwierdzenie stanowiska w sprawie.

W kolejności, jako z gruntu błędny należał ocenić zarzut apelacji o dopuszczeniu się przez Sąd Okręgowy naruszenia art. 231 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że z ustalonego faktu zakupu innych elementów linii technologicznej poza przewidzianymi w projekcie zakupami 2-ch maszyn JUKI i oprogramowania można wyprowadzić fakt, że przedmiotem projektu był, przede wszystkim, utworzenie 2-ch nowych linii technologicznych, co w konsekwencji doprowadziło do oceny nowej inwestycji z punktu widzenia szerszego przedmiotu projektu rozumianego, jako całość zmian produkcyjno-technologicznych, podczas gdy przedmiotem projektu miał być wyłącznie zakup 2-ch środków trwałych tj. automatu JUKI używanego i nowego oraz oprogramowania. Ma rację powódka, że Sąd I instancji w żadnym wypadku nie wyprowadził powyższego wniosku. Otóż Sąd jedynie zgodził się z twierdzeniem powódki, że przedmiot projektu należało rozumieć szeroko, jako całość zmian produkcyjno-technologiczno-organizacyjnych podjętych w celu osiągnięcia zakładanych rezultatów projektu. Wszak nie było to możliwe bez dodatkowych elementów linii technologicznych, zakupionych w toku realizacji projektu. Skoro w wyniku realizacji projektu miały zostać osiągnięte konkretne, wymierne rezultaty, a ich realizacja była możliwa tylko przez łączny zakup 2-ch maszyn Juki (używanej i nowej oraz oprogramowania, co stanowiło wydatki kwalifikowane), a także poprzez zakup dodatkowych elementów technologicznych (będących wydatkami niekwalifikowanymi), to logicznym jest wniosek, że przedmiotem projektu jest całość zmian produkcyjno-technologiczno-organizacyjnych, umożliwiających osiągnięcie zakładanych rezultatów. W tym kontekście zaznaczeniu wymaga, że fakt wchodzenia w skład linii technologicznych będących przedmiotem projektu dodatkowych elementów, został wskazany we wniosku o dofinansowanie (vide pkt. B.4.1 strona biznes planu będącego elementem wniosku o dofinansowanie – załącznik nr 18 do pozwu k. 56-107). W tym miejscu dodatkowo stwierdzić należy, że wskazanie we wniosku o przyznanie dofinansowania, jakoby powódka nie wykorzysta dotychczas dzierżawionej maszyny (poprzedniego projektu) nie zostało zmitrężone zastosowaniem do linii technologicznej opartej o pracę maszyny Juki(...), gdyż w żadnym wypadku nie może być mowy o tożsamości obu urządzeń.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji dotyczących naruszenia prawa materialnego, w pierwszej kolejności należy nie zgodzić się z ich twierdzeniem o dopuszczeniu się przez Sąd I instancji naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię, a to art. 8 ust. rozp. Rady (WE) Nr 800/2008 w zw. z § 7 ust. 1 i ust. 2, § 17 ust. 1, § 18 ust. 1 rozp. MRR, poprzez przyjęcie, że powódka spełniła przesłanki nowej inwestycji, uznanie, że zakup używanej maszyny JUKI 2060 nie miał charakteru odtworzeniowego, a także przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie został spełniony efekt zachęty.

Zgodnie z § 7 ust. 1 i 2 rozp. MRR nowa inwestycja obejmuje inwestycje w środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne związane z utworzeniem nowego przedsiębiorstwa, rozbudową istniejącego przedsiębiorstwa, dywersyfikacją działalności przedsiębiorstwa przez wprowadzenie nowych dodatkowych produktów, lub zasadnicza zmiana dotycząca procesu produkcyjnego w istniejącym przedsiębiorstwie. Nowa inwestycją nie jest taka, która prowadzi jedynie do odtworzenia zdolności produkcyjnych. Natomiast § 17 ust. 1 rozp. MRR stanowi, że przedsiębiorca może otrzymać pomoc na nową inwestycję, jeżeli zostaną spełnione określone warunki przewidziane w tym przepisie. W końcu § 18 ust. 3 rozp. MRR stwierdza, że podmiot udzielający pomocy dokonuje oceny wniosku w oparciu kryteria również określone w § 17 ust. 1 rozp. MRR. Jednakże Skoro stronie pozwanej nie udało się w oparciu o przedstawione zarzuty naruszenia prawa procesowego skutecznie wykazać braku osiągnięcia przez powódkę wszystkich zakładanych przez przedmiotowy projekt rezultatów, to też twierdzenia o naruszeniu wyżej wspomnianych przepisów materialno-prawnych nie znajdują uzasadnienia.

W szczególności strona apelująca w najmniejszym stopniu nie przedstawiła takich okoliczności, które niweczyłyby ustaloną przez Sąd I instancji sekwencje stanu faktycznego sprawy w postaci wyżej już opisaney modyfikacji maszyny Juki 2060 i zwiększenia przez to jej wydajności. Dotyczy to także twierdzeń stanu faktycznego sprawy na temat wciągnięcia i ułożone obu zakupionych maszyn (używanej i nowej) w nocnych liniach technologicznych. Jak zostało zauważone przez Sąd Okręgowy maszyna YUKI układa podzespoły elektroniczne na obwodach drukowanych, czyli płytach PCB i nie stanowi samodzielnego środka trwałego. Jednakże kompletna i zdalna do użytkowania jest cała linia technologiczna. W ramach realizacji przedmiotowego projektu zostały zakupione jeszcze inne urządzenia konieczne do utworzenia linii technologicznej, Powódka kupując maszyny YUKI, nową oraz używaną, zakładała utworzenie dwóch linii technologicznych i dlatego koniecznym był zakup pozostałych maszyn SMT, które tworzą razem linię technologiczną, gdyż maszyny YUKI nie były w stanie same wytworzyć produktu. Poprzednio działająca w przedsiębiorstwie powódki linia technologiczna przestała istnieć. W ramach realizacji projektu doszło do rozbudowania przedsiębiorstwa powódki, jego unowocześnienia i usprawnienia procesu produkcji. Sąd Okręgowy ustalił, że rozpoczęto także produkcję czterech nowych produktów: system (...), moduł S., moduł (...) oraz system oświetlenia dynamicznego. Były to produkty o nowych właściwościach i nowym zastosowaniu, różniące się od poprzednich użytymi komponentami, materiałami oraz technologią działania. Przy ich produkcji zastosowano nowe rozwiązania, które w znacznym stopniu poprawiły użyteczność produktów i wpłynęły na ochronę środowiska. Ponadto linia technologiczna A po grudniu 2011 r. została dodatkowo wyposażona w podajniki i odbiorniki płytek, które przyspieszają pracę całej linii technologicznej i eliminują konieczności używania czynnika ludzkiego do pobierania i podawania płytek, co pośrednio wpływa na ekonomię procesu i bezpieczeństwo pracownika.

W tej sytuacji twierdzenia apelanta jakoby zakres rzeczowy przedmiotowego projektu względem przedsięwzięcia produkcyjnego realizowanego w oparciu działanie wydierżawionej maszyny Juki 2060, nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia. W oparciu o powyższe nie można zasadnie twierdzić, że w wyniku realizacji obu projektów powódka wytwarzała takie same produkty. Niewątpliwie założenia obu projektów były znane stronie pozwanej, gdyż była ona podmiotem akceptującym oba wnioski o dofinansowanie. Oba projekty były w stosunku do siebie komplementarne, przy czym ich zakres i rezultaty w najmniejszym stopniu nie pokrywały się. Sąd I instancji ustalił, że zakup zmodernizowanej maszyny Juki (...) nie miało charakteru odtworzeniowego w stosunku do eksploatacji dzierżawionej maszyny Juki 2060, ponieważ odtworzenie mocy produkcyjnej nastąpiło przed zmodernizowaniem maszyny, poprzez zatrudnienie nowych osób i wprowadzenie zmianowego czasu pracy. W konsekwencji konstatacja Sądu Okręgowego o zakupie przez powódkę zmodernizowanej maszyny Juki (...) w celu utworzenia nowej linii technologicznej, co nie miało związku z odtworzeniem wcześniejszych zasobów produkcyjnych - jest ze wszech miar uzasadniona. Zatem nie może być mowy o niewłaściwym zastosowaniu przez Sąd I instancji § 7 ust. 1 i 2 rozp. MRR.

Ma rację powódka, że zacytowane przez apelanta wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 26 października 2011 r. (sygn. III Sa/Kr 733/11) i wyroku NSA z 27 maja 2014 r. (sygn. II GSK 1084/14) nie znajdują adekwatnego zastosowania do omawianej sprawy. Otóż pierwszy z nich dotyczy sytuacji, w której beneficjent świadomie wycofał ze swych zasobów maszynę, którą dysponował do złożenia wniosku o dofinansowanie w celu jej dostosowania do potrzeb realizowanego projektu - co rzecz jasna w omawianej sprawie nie miało

zastosowania. W drugim orzeczeniu stwierdzono, że jeżeli zakup środka trwałego nie powoduje dywersyfikacji działalności przedsiębiorstwa, czy też zasadniczej zmiany procesu produkcji, a inwestycja jest w istocie odtworzeniem przestarzałego środka trwałego, to nie można mówić o nowej inwestycji w rozumieniu rozp. MRR. Tymczasem, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawy powódka nie tylko zdywersyfikowała swą działalność, bowiem wprowadziła nowe produkty, ale przede wszystkim poprzez utworzenie dwóch nowych linii technologicznych, zasadniczo zmieniła w swym zakładzie proces produkcji. Zakupienie nowej maszyny Juki oraz drugiej zasadniczo zmodernizowanej tudzież nowoczesnego oprogramowania, musi świadczyć o realizacji przez powódkę nowej inwestycji w rozumieniu § 7 ust. 1 i 2 rozp. MRR.

W rezultacie, wbrew twierdzeniom strony pozwanej wypłata przez nią na kanwie okoliczności sprawy, dofinansowania, nie skutkowałaby naruszeniem § 17 ust. 1 w zw. z § 18 ust. 3 rozp. MRR.

Omawiając kolejno zarzuty apelacji w przedmiocie naruszenia prawa materialnego - jako chybiony trzeba ocenić zarzut niewłaściwego zastosowania art. 471 k.c. poprzez przyjęcie, że strona pozwana nie wykonała przyjętych na siebie zobowiązań wynikających z zawartej umowy o dofinansowanie, w sytuacji gdy z bezsprzecznych ustaleń faktycznych sądu wynika, że to powódka zobowiązała się składając oświadczenie najpierw od powstrzymania się od zakupu dzierżawionej maszyny JUKI (...), a następnie zobowiązania tego nie dotrzymała. W istocie bowiem z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że powódka nie zakupiła w ramach projektu identycznej do wcześniej dzierżawionej maszyny Juki (...) lecz maszynę o zupełnie innych parametrach jakościowych gruntownie zmodernizowana. W tej sytuacji nie może być mowy o braku należytego wykonania zobowiązania wynikającego z umowy z 1 lipca 2011 r. Tak też pomimo prawidłowego wykonania przez powódkę projektu strona pozwana nie wypłaciła kontrahentowi kwoty dofinansowania, doprowadzając ze swojej winy u niego w warunkach związku przyczynowego opisanego w art. 361 § 1 k.c. do szkody na kwotę 400.000 zł. Otóż strona pozwana nie zweryfikowała zakresu modernizacji maszyny, poprzestając jedynie do sprawdzenia jej numerów seryjnych.

Brak jest również podstaw do zasadnego twierdzenia przez apelującego o dopuszczeniu się przez Sąd I instancji art. 455 w zw. z art. 481, w zw. z art. 354, w zw. z art. 355 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z wypłatą dofinansowania. Z prawidłowo dokonanych ustaleń stanu faktycznego sprawy wynika, że powódka miała wymagalne roszczenie u strony pozwanej o wypłatę dofinansowania, czemu ta ostatnia nie uczyniła zadość. Ma racje Sąd Okręgowy, że stosownie do § 5 ust. 1 umowy, dofinansowanie winno być przekazywane w formie refundacji części kosztów poniesionych przez beneficjenta - powódkę na realizację projektu wydatków kwalifikowanych, środki europejskie miały być przekazywane przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych z jego rachunku bankowego, z zastrzeżeniem wcześniejszego zatwierdzenia przez instytucję pośredniczącą wniosku o płatność i wystawienia przez nią zlecenia płatności do Banku (...). Natomiast środki współfinansowania, o których mowa miały zostać przekazane przez instytucję pośredniczącą z jej rachunku bankowego, w szczególności z zastrzeżeniem wcześniejszego zatwierdzenia przez nią wniosku o płatność. (§ 5 ust. 1a i 1b). Zatwierdzenie przez instytucję pośredniczącą wniosku o płatność bezpośrednią bądź końcową i wystawienie przez nią zlecenia płatności do Banku (...) miało nastąpić w terminie do 30 dni roboczych. Termin ten obowiązywał od dnia złożenia przez powódkę do instytucji pośredniczącej poprawnego wniosku o płatność. Stosownie natomiast do treści art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Skoro roszczenie powódki o wypłatę dofinansowania stało się wymagalne z chwilą, w której instytucja pośrednicząca powinna potwierdzić prawidłową realizację projektu, w dacie sporządzenia informacji pokontrolnej tj. od 16 maja 2012 r., to uwzględniając realny termin obiegu korespondencji między stronami, czas na formalną weryfikację wniosku, tudzież 30 dniowy termin, określony w § 5 ust. 2 umowy, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że od dnia 30 czerwca 2012 r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu. Powódka pismami z 19 stycznia 2012 r. oraz z 15 lutego 2012 r. złożyła wnioski o realizację płatności końcowej. W tej sytuacji brak jest podstaw do twierdzenia, jak to sugeruje strona pozwana, jakoby dopiero od doręczenia odpisu pozwu powstał obowiązek po stronie CMP do zapłaty powódce przedmiotowego dofinansowania.

Także nie można się zgodzić z twierdzeniami apelacji na temat dopuszczenia się przez Sąd I instancji naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie w sprawie: § 19 rozp. MRR, kiedy jego zastosowanie

było niezbędne w celu dokonania prawidłowej wykładni przyjęcia „efektu zachęty”, a tym samym spełnienia przez powódkę podstawowego warunku udzielenia pomocy regionalnej; art. 2 pkt. 7 rozp. Rady (WE) nr 1083/2006, kiedy jego zastosowanie było niezbędne w celu ustalenia zasadności wypowiedzenia umowy o dofinansowanie przez stronę pozwaną; art. 57 ust. 1 w/w rozp. Rady (WE) w zw. z § 16 umowy o dofinansowanie projektu, kiedy ich zastosowanie było niezbędne w celu wypełnienia ciężącego na stronie pozwanej obowiązku zapewnienia zachowania trwałości projektu. Otóż z sensu wspomnianych w pierwszej kolejności przepisów wynika, że przyznana pomoc ma wywołać efekt zachęty, jeśli beneficjent przed rozpoczęciem prac nad projektem lub działaniem złożył do danego państwa członkowskiego wniosek o przyznanie pomocy, natomiast rozpoczęcie prac związanych z realizacją nowej inwestycji następuje z chwilą podjęcia prac budowlanych lub złożenia pierwszego oświadczenia woli dotyczącego nabycia ruchomych środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, w tym w szczególności zawarcia umowy leasingu, najmu, dzierżawy. Skoro jednak Sąd Okręgowo prawidłowo ustalił, a strona pozwana skutecznie tego niezakwestionowana, że powódka złożyła wniosek o dofinansowanie przed rozpoczęciem prac inwestycyjnych związanych z projektem i przed nabyciem mowy dotyczącej zakupu maszyny Juki (...) przy czym wcześniejsze zawarcie umowy dzierżawy maszyny Juki(...)nie miało związku z przedmiotowym projektem - to też w sprawie nie może być mowy o zniweczeniu przez powódkę wspomnianego wyżej „efektu zachęty”. Nie ma bowiem w sprawie podstaw do twierdzenia (i strona pozwana nawet tego nie wywodzi, a co najmniej nie wykazuje), jakoby powódka w chwili składania wniosku o dofinansowanie planowała wykupienie dzierżawionej maszyny Juki 2060 oraz zakupu używanej maszyny Juki (...), choć o tych samych numerach seryjnych. Przypomnieć w tym miejscu trzeba, że 1 września 2009 r. powódka zawarła z R. S. na okres do 31 grudnia 2019 r. umowę dzierżawy maszyny JUKI (...). Wszelako w kwietniu 2011 r. dzierżawiona maszyna uległa awarii. W tej sytuacji pismem z 4 kwietnia 2011 r. powódka poinformowała wydzierżawiającego o awarii maszyny, nieskutecznie wzywając go jednocześnie do naprawy urządzenia na koszt swej firmy. W piśmie z 29 kwietnia 2011 r. powiadomiono powódkę o tym, że wydzierżawiający nie jest w stanie dostarczyć jej innego urządzenia o tej samej funkcjonalności, zaś według jego wiedzy jedyną firmą, która jest w stanie dostarczyć taką maszynę jest PB. W odpowiedzi na powyższe powódka w piśmie z 30 kwietnia 2011 r. wypowiedziała umowę dzierżawy. Wówczas w firmie powódki odtworzono brak tej maszyny poprzez zatrudnienie 5 dodatkowych osób i wprowadzenie zmianowego czasu pracy, o czym poinformowano MCP. Następnie powódka skierowała do firmy (...) zapytanie odnośnie zakupu nowych maszyn JUKI, w odpowiedzi uzyskując ofertę nr(...)dotyczącą sprzedaży nowego automatu JUKI (...)za kwotę 490 000 zł oraz używanej maszyny JUKI (...)za kwotę 380 000 zł (pismo z 3 sierpnia 2011 r.). W kolejności 25 sierpnia 2011 r. pomiędzy powódką, a firmą (...) została zawarta umowa sprzedaży nr (...) kompletu maszyn JUKI: nowego urządzenia Juki KE- (...) oraz używanej maszyny JUKI KE-2060 za kwotę 870 000 zł plus 23% podatek VAT. Jednocześnie pismem z 30 listopada 2011 r. firma (...) poinformowała powódkę, że dysponuje dwoma używanymi maszynami JUKI. Jedna z nich miała być odkupiona od R. S., będąc tą samą maszyną co dzierżawiona wcześniej przez powódkę - niesprawną i wymagającą naprawy oraz modernizacji dostosowującej urządzenie do przedstawionej w 3 sierpnia 2011 r., specyfikacji z przewidywanym czasem jej remontu i modernizacji na około 7 dni i przebiegiem 6 800 roboczogodzin. Drugą z dostępnych maszyn było urządzenie możliwe do sprowadzenia z Niemiec w I kwartale 2012 r. o przebiegu 42.000 roboczogodzin. Powódka z uwagi na ilość roboczogodzin przebiegu obu maszyn oraz możliwy termin realizacji zamówienia zdecydowała się na tę o 35 500 roboczogodzin młodszą w tej samej cenie i o takim samym wyposażeniu, naprawioną i zmodernizowaną, (odkupioną od R. S.), o czym zawiadomiła firmę (...) pismem z 1 grudnia 2011 r. Tak też maszyna JUKI (...)o numerze seryjnym (...)została dostarczona do zakładu powódki w dniu 19 grudnia 2011 r.

Z kolei art. 2 pkt. 7 rozp. Rady (WE) nr 1083 zawiera definicje do naruszenia przepisów prawa wspólnotowego prowadzącego do szkody w budżecie ogólnym Unii Europejskiej. Jednakże skoro strona powodowa identyfikuje naruszenie prawa materialnego z faktem niewypełnienia przez powódkę warunków przyznanego jej dofinansowania, toteż w kontekście prawidłowego ustalenia przez Sąd Okręgowy właściwego zrealizowania przez powódkę warunków umowy z 1 lipca 2011 r., zarzut apelacji podnoszony w kontekście wyżej wskazanych uregulowań także musiał zostać uznany za chybiony.

Podobnie rzecz się przedstawia w stosunku do twierdzenia apelacji o naruszeniu art. art. 57 ust. 1 w/w rozp. Rady (WE) w zw. z § 16 umowy o dofinansowanie projektu. Otóż Sąd I instancji trafnie ustalił, zaś strona pozwana nie złożyła

skutecznych w odniesieniu do tego zarzutów, że przedmiotowy w sprawie projekt został prawidłowo zrealizowany przez powódkę. W tym kontekście zastosowanie w stanie faktycznym sprawy art. 57 ust. 1 w/w rozp. Rady (WE) nr 1083/2006 w zw. z § 16 umowy z 1 lipca 2011 r. znajdowało się poza przedmiotem niniejszego postępowania, gdyż przepis ten dotyczy wypełnieniu ciężącego na stronie pozwanej obowiązku zachowania wkładu funduszy przez okres 3-letni, czyli obowiązku trwałości projektu. Tymczasem projekt ten został dawno zrealizowany, zaś umowa o dofinansowanie nie została przez stronę pozwaną skutecznie rozwiązana i nadal obowiązuje, przez co pozostaje źródłem roszczeń powódki względem strony pozwanej.

Odnosnie zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przez Sąd I instancji art. 65 k.c. w zw. z art. 4 umowy z 1 lipca 2011 r. co w konsekwencji doprowadziło do wadliwej interpretacji, że strona powodowa wywiązała się w sposób należyty z zawartej umowy o dofinansowanie, w szczególności podejmując racjonalną decyzję o zakupie używanej, dotychczas dzierżawionej maszyny JUKI (...) - dość powiedzieć, że opiera się on na odmiennym niż to ustalił Sąd Okręgowy stanie faktycznym sprawy. Otóż istotną okolicznością sprawy nie była ocena, czy treścią zobowiązania łączącego strony w ramach umowy z 1 lipca 2011 r. były obowiązki pozostające bez związku z istotą sprawy, w tym czy był nim zakaz wykupienia przez powódkę dzierżawionej maszyny. Wszak maszyna Juki (...) zakupiona w ramach przedmiotowego projektu była inną maszyną niż uprzednio dzierżawiona przez powódkę. Wobec powyższego powódka nie mogła się dopuścić naruszenia sugerowanego przez stronę pozwaną zobowiązania. W tej sytuacji nie może być mowy o naruszeniu w/w przepisu.

Wszystkie wyżej wskazane wywody i konstatacje czynią zbędnym odnoszenia się do twierdzenia apelacji o naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 5 k.c. poprzez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie zachowanie strony pozwanej miało charakter nadużycia prawa podmiotowego zasługującego na ochronę prawną ze względu na fakt, że odmowa przez stronę pozwaną wypłaty dofinansowania naruszyła zasadę współżycia społecznego, w tym zasady sprawiedliwości i słuszności. Abstrahując od faktu, że art. 5 k.c. nie mógł stanowić podstawy materialno-prawnej dochodzonego roszczenia, tylko dla porządku rzeczy zauważyć wypada, że Sąd I instancji prawidłowo zwrócił uwagę na podstawowe cele udzielenia dofinansowań w ramach funduszy unijnych (w tym przedmiotowego), a to tworzenie warunków dla wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, poprzez instytucje infrastrukturalne i wspieranie innowacyjności. Powódka realizując przedmiotowy projekt podjęła trafną pod względem gospodarczym decyzję o zakupie zmodyfikowanej, uprzednio dzierżawionej maszyny Juki 2060. Wpłynęła ona na rozwój jej przedsiębiorstwa i wpisała się w cele programu operacyjnego, w ramach którego dokonano zakupu. Podjęcie decyzji o zakupie innej dostępnej jej maszyny, co usunęłoby zasadność podstawowego zarzutu strony pozwanej, nie miało uzasadnienia ekonomicznego. Otóż było urządzenie możliwe do sprowadzenia z Niemiec w I kwartale 2012 r. o przebiegu 42.000 roboczogodzin. Jednakże powódka kierowana racjonalnymi względami, z uwagi na ilość roboczogodzin przebiegu obu maszyn oraz możliwy termin realizacji zamówienia zdecydowała się na tę o 35 500 roboczogodzin młodszą w tej samej cenie i o takim samym wyposażeniu, naprawioną tudzież zmodernizowaną, (odkupioną od R. S.). Zakwestionowanie przez stronę pozwaną zakupu maszyny, tylko z tej przyczyny, że miała ona te same numery seryjne, co maszyna wcześniej dzierżawiona bez wyjaśnienia jego okoliczności, skłania do wniosku o nadawaniu przez nią prymatu niczym nieuzasadnionemu formalizmowi nad przedsiębiorczością i rachunkiem ekonomicznym. Stanowi to niewątpliwie uzasadnioną podstawę do twierdzenia o nadużyciu zaufania do instytucji publicznej, która zamiast realizacji oczekiwanego wsparcia, stawia przeszkody w rozwoju przedsiębiorczości, co stoi w oczywistej sprzeczności z celami (...) Regionalnego Programu Operacyjnego.

Z tych wszystkich względów Sąd odwoławczy, przy zastosowaniu art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej, orzekając przy tym o kosztach postępowania apelacyjnego na zasadzie odpowiedzialności stron za wynik procesu, przewidzianego w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt. 1 wyżej cytowanego rozporządzenia Min. Spraw z 28 września 2002 r. Sąd Apelacyjny jednocześnie zauważa, że brak było podstaw do uwzględnienia wniosku powódki w przedmiocie zasądzenia od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu przed tym Sądem w zakresie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. Jakkolwiek trzeba się zgodzić z twierdzeniem, że niezbędny nakład pracy pełnomocnika powódki, w tym także charakteru sprawy i wkładu pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia był znaczny, jednakże

mogło to dotyczyć okoliczności mających miejsce przed Sądem I instancji. Powódka przedstawiając swe stanowisko przed Sądem II instancji, dokonała jedynie resumpcji wcześniej podnoszonych twierdzeń zawartych tak w pozwie jak i dalszym piśmie procesowym, za co otrzymała zwiększone wynagrodzenie.